

**TURUN
PIIRUSTUSKOULU
NYT!
2018**

**THE
TURKU
SCHOOL
OF
FINE ARTS,
NOW!**

Arts Academy at Turku University of Applied Sciences
Degree Programme in Fine Arts

Turun ammattikorkeakoulun Taideakatemia
Kuvataiteen koulutus

Turun Piirustuskoulu NYT!

The Turku School of Fine Arts, NOW!

2018

Toimittaja/Editor

Ilona Tanskanen

Proofreading

Mirva Virtanen

Graafinen suunnittelu / Graphic Design

Ismo Luukkonen

Kansi/Cover

Mira Vornanen: nimetön 2016, 82 x 59 cm

Turun ammattikorkeakoulun Taideakatemia

Kuvataiteen koulutus

Arts Academy at Turku University of Applied Sciences

Degree Programme in Fine Arts

Turku 2018

ISBN 978-952-216-667-8 (painettu)

Painopaikka / Printed at

Spin Press

ISSN 978-952-216-668-5 (pdf)

Jakelu/Distribution

loki.turkuamk.fi

www.turkuamk.fi > Tutkinnot ja opiskelu > Tutkinnot > Kuvataiteilija

NYTT
KUVATAITEEN VALMISTUVIEN NÄYTTELY
FINE ARTS GRADUATION SHOW

FORUM MARINUM
VARTIOVUOREN TÄHTITORNIN VESISÄILIÖ
25.4. – 20.5.2018 TI–SU 11–19, VAPPUNA SULJETTU

AVAJAISET 24.4.2018
FORUM MARINUM KLO 16–17.30
VARTIOVUOREN TÄHTITORNIN VESISÄILIÖ KLO 18–20

[HTTPS://NYTT.TURKUAMK.FI/](https://nytt.turkuamk.fi/)

NIKLAS FEINIK

JERE GRÖNBERG

JONNA HALLI

ROOPE ITÄLINNA

JOSE JOMPERO

MARIA KIVILAAKSO

KALLE-ERIK KOSONEN

SINI KÄHÖNEN

ANNIKA LEHTINEN

EMMI LÄNSMAN

LAURA NEVANPERÄ

PETRA NOPPARI

AINO OJALA

SINI TALONEN

JULIUS TÖYRYLÄ

RITA VAALI

MIRA VORNANEN

SOFIE WIKSTRÖM

UTELIAS JA UUDISTUVA KUVATAITEEN KOULUTUS

Turun ammattikorkeakoulun Taideakatemia kuvataiteen koulutusta kehitetään jatkuvassa dialogissa opiskelijoiden, opettajien, taiteilijoiden ja muiden taiteen kentän toimijoiden kanssa. Suuria muutoksia punnitaan monesta eri näkökulmasta, etenkin kun uudistetaan yhtä koulutuksen tärkeimmistä opintokokonaisuuksista, opinnäytetyöprossia. Tänä keväänä on ensimmäistä kertaa mahdollista nähdä kaikki taiteelliset opinnäytetyöt samanaikaisesti, kahdessa eri paikassa. Taiteellisten opinnäytetöiden näyttelykokonaisuuksia on valmisteltu yhteistyössä opiskelijoiden, opettajien ja Taideakatemia teknisen tiimin kanssa. Uudistusprosessin aikana on käyty lukuisia keskusteluja, opittu aktiivista kuuntelemisen taitoa ja uusia yhteistyön muotoja.

Syksyn 2017 aikana kuvataiteilija ja taiteen tohtori Jan Kenneth Weckman toimi keskustelukumppaninamme tehden samalla huomioita niin kuvataiteen opetussuunnitelmasta kuin kuvataiteilijan kompetenseista. Weckman näkee, että kuvataiteen opetuksessa on kaksi perspektiiviä: Miten huomioida sekä kuvataiteen perinne että soveltuvin osin uudet ammatilliset kontekstit? Ja missä määrin ateljee, kirjoituspöytä ja laboratorio sekoittuvat keskenään, on jokaisen oma asia, tai ainakin melkein. Kuvataiteen kouluttajina haasteenamme on, millaista osaamista valmistuvalla kuvataiteilijalla tulisi olla. Sellaista, että hän valmistuessaan on löytänyt oman äänensä, on tunnistanut oman osaamisensa vahvuudet ja kykenee tekemään yhteistyötä erilaisten toimijoiden kanssa.

Taidekoulu kohtaamispaikkana

Turun Piirustuskoulu NYT 2018 -julkaisu esittelee lukuvuonna 2017–2018 kuvataiteilija (AMK) tutkinnolla valmistuvien opiskelijoiden teoksia ja ajatuksia taiteen tekemisestä. Taiteen opiskelu on vaativa ja kokonaisvaltainen prosessi, ja valmistumisen jälkeen nuorelta kuvataiteilijalta edellytetään sinnikkyyttä, uskoa omaan taiteelliseen tekemiseen ja rohkeutta. Uteliaisuudella, reflektointitaidoilla, joustavuudella ja jatkuvan oppimisen asenteella pääsee pitkälle, kuten tämän julkaisun teksteissäkin ilmenee.

Nykytaiteen kenttä on muuttuva ja vaatii riskinottokykyä. Myös maailma on muuttuva ja saattaa näyttäytyä mediassa yleistyvien dystopiakuvien ja erilaisten uhkien varjossa synkältä. Tarvitsemme nykyaikaisia taiteilijoita analysoimaan, kommentoimaan ja visualisoimaan yhteiskuntaamme – jotta näkisimme paremmin erilaiset elämämme kontekstit, hahmottaisimme tarkemmin niin yksityisiä kuin yhteiskunnallisiakin rakenteita ja vaihtoehtoisia tapoja olla.

Taidekoulu on myös erilaisten narratiivien ja kokemusten kohtaamispaikka, yhteisö. Yhteisön jäsenenä olemme tiedonhaluisia, jaamme ajatuksia ja osaamista. Otamme myös kollektiivisesti riskejä, kun uudistamme koulutussisältöjä ja luomme uusia yhteistyön muotoja. Yhteisön jäsenenä kohtamme toisemme ihmisinä ja keskustelemme monin eri tavoin näkemyksiämme taiteesta ja laajemmin elämästä.

Jessica Koivistoinen: Tyrsky, Turun konserttitalo, VINO-galleria, 2018

Kohtaamme myös odottamattomia ja vakavia asioita kuten syyskuussa 2017, kun saimme suru-uutisen, että lahjakas kuvataiteen opiskelija Vilma Eromäki oli menehtynyt äkillisesti. Järjestimme Vilmalle muistotilaisuuden Köysiratagalleriassa 13.9.2017.

Yhteistyön voima

Olemme kuluvana lukuvuonna jatkaneet erinomaista alueellista yhteistyötä eri toimijoiden kanssa. Aboa Vetus & Ars Nova antoi Turku Biennaalin ajaksi museon Omatila-gallerian käyttöömme. Loimme tilaan Kanava-nimisen taidelaboratorion, jossa oli esillä eri opiskelijaryhmien toteuttamia teoskokonaisuuksia. Opiskelijat kommentoivat biennaalin teoksia taiteellisesti. Työskentelyn lähtökohdana oli kollektiivisuus ja prosessinomaisuus. Nämä seikat tulevat esiin myös tämän julkaisun alumnien teksteissä. Taiteen tekemisessä on tärkeää pitää prosessit liikkeessä, olla utelias ja oppia uusia taitoja. Samanaikaisesti on tarpeen olla sekä rohkea että tunnistaa epävarmuus osaksi taiteen tekemisen prosessia. Nämä kaikki ovat olennaisia myös taiteen opiskelussa. Kuvataiteen koulutus antaa puitteet, jossa on mahdollista kokeilla, rakentaa omaa taiteilijuuttaan ja löytää oma yhteisö, tulevat kollegat.

Yhteistyö Turun filharmonisen orkesterin kanssa on yksi esimerkki pitkään jatkuneesta yhteistyöstä. Konserttitalon VINO-galleriaan avautuu puolivuositain uusi taideteoskokonaisuus. Tässä

julkaisussa esittelemme kaksi niistä. Lisäksi olemme kuluvana lukuvuonna tehneet yhteistyötä mm. Korppoossa sijaitsevan AARK-residenssin, ravintola Karun, Taiteen edistämiskeskuksen ja Turun taidemuseon kanssa. Kuvataiteen opiskelijoiden teoksia on ollut esillä niin gallerioissa kuin kaupunkitilassa. Kumppanuudet ja verkostot sekä luovat uusia oppimisen mahdollisuuksia opiskelijoille että kiinnostavat kuvataiteen koulutuksen ja opiskelijat osaksi turkulaista nykytaiteen kenttää. Erilaiset toimijat, kuten taiteilijavetoiset galleriat, kollektiivit, taidemuseot, taiteilijajärjestöt, ja tapahtumat, kuten New Performance Turku Festival, Olohuone 306,4 km² ja VAFT, ovat samalla nykytaiteen asialla kuin me kuvataiteen kouluttajina.

Verkostojen mahdollisuuksia

Olemme tehneet valtakunnallista yhteistyötä kuvataiteilijoita kouluttavien ammattikorkeakoulujen kanssa Taideakatemian koordinoimassa TaideART-hankkeessa (ESR). Olemme kehittäneet Turussa julkisen taiteen pedagogiikkaa, jota olemme vieneet käytäntöön. Julkisen taiteen esityskäytännöt ovat uudessa opetussuunnitelmassa osana kuvataiteen kaikkien opiskelijoiden opintoja antaen valmiuksia toimia julkisen taiteen kentällä. TaideART-hankkeen satoon voi tutustua loppuvuonna 2017 ilmestyneessä julkaisussa Taiteilijan uudet ansaintamallit, roolit ja toimeentulo.

Kansainvälisen yhteistyön puitteissa syksyllä 2017 Taideakatemian koordinoiman In Public, In Particular (Creative Europe) -hankkeen paikka- ja tilannesidonaiset tapahtumat levittäytyivät Linnankadulle ja toivat taidetta arkisiin konteksteihin kuten Turun sosiaalikeskukseen, kukka-kauppaan ja pääkirjastoon. Nordplus-verkosto, KUNO – An Art Academy Without Walls, on avannut opiskelijoille mahdollisuuksia osallistua Baltian ja Pohjoismaiden taidekorkeakoulujen opintoihin, kuten esimerkiksi intensiiviyöpajoihin.

Niin taiteen pedagogiikkaa kuin taidekoulutusta on syytä arvioida säännöllisin väliajoin myös kansainvälisessä kontekstissa. Ainakin huomatakseen, että eurooppalaisen taidekoulutuksen kontekstissa haasteet saattavat olla melko samanlaiset. Kannustamme opiskelijoita osallistumaan kansainvälisiin taidetapahtumiin ja hakeutumaan kansainväliseen vaihtoon. Hyödyntämään mahdollisuutta opiskella taidetta, luoda yhteyksiä ja elää arkea toisessa maassa.

Taina Erävaara

Kuvataiteen koulutus- ja tutkimuspäällikkö

FINE ART EDUCATION ENCOURAGES CURIOSITY

The Turku University of Applied Sciences Arts Academy education in fine arts is developed in constant dialogue with students, teachers, artists and other stakeholders in the field of art. Major changes are considered from many perspectives, especially when overhauling one of the key elements of the degree programme, the thesis process. As of this spring, it is possible to see all artistic thesis works at the same time, in two locations. The exhibitions on thesis works have been prepared and built in collaboration between students, teachers and the technical team of the Arts Academy. During the implementation of the new process, we have held several discussions, learned the art of active listening and new methods of cooperation.

During autumn 2017, artist Jan Kenneth Weckman, Doctor of Arts, participated in our work through discussions while making observations on the curriculum in fine arts and the competencies of an artist. According to Weckman, there are two perspectives in fine arts education: How to take the tradition of fine arts into consideration while acknowledging new professional contexts, as applicable. He finds that it is almost completely up to the individual to decide the degree to which the studio, writing desk and laboratory merge into one. Our challenge in training artists is to define the skills that an artist should possess at their graduation. The competencies should allow the artist to have found their own voice, to have recognized their strengths and to collaborate with different actors.

Art school as a meeting place

The Turku School of Fine Arts, NOW 2018! publication presents the artwork and views of the students graduating in the academic year 2017–2018 as Bachelors of Fine Arts. Studying art is a demanding and all-encompassing process. After graduation, a young artist is required to show perseverance, faith in their own practice and courage. Curiosity, the ability to reflect, flexibility and continuous learning are tenets that will take an artist far, as will be evident from the texts in this publication.

The field of contemporary art is ever-changing and requires the ability to take risks. The world keeps changing, and judging by the popularity of the different dystopias in the media, a dark place overshadowed by threats. We need contemporary art and artists to analyse, comment on and visualize our society—so that we could better see the different contexts at play in our lives and analyse more clearly the private and social structures and alternative ways of being.

An art school is also a meeting point for different narratives and experiences: a community. As members of this community, we yearn for knowledge and share our ideas and skills. We also take collective risks when reviewing curricular content and develop new methods of collaboration. As members of the community, we encounter each other as human beings and discuss on many different levels our views about art and life in general.

Jessica Koivistoinen: Tyrsky, Turun konserttitalo, VINO-galleria, 2018

Sometimes, we also have to face unexpected and serious realities as a community: in September 2017, we were deeply saddened to learn our fellow art student, the talented Vilma Eromäki, had suddenly died. We held a memorial service for Vilma at Köysiratagalleria on 13 September 2017.

The power of collaboration

During the current academic year, we have continued highly successful collaboration with various partners. Aboa Vetus & Ars Nova kindly made their Omatila gallery space available to use for the duration of Turku Biennial. We created an art lab named Kanava, The Channel, featuring collections of works created by different student groups. The students were commenting on the works at the Biennial in artistic terms. The starting point for the work was collectivity and an ongoing process. These aspects are also reiterated in the texts written by the alumni in this publication. When creating art, keeping up the processes is necessary, as is curiosity and the will to learn new skills. It is essential to be both courageous and aware of your insecurity as an element of the creative process. All these aspects are also central to fine arts education. Education in fine arts provides a framework for experimenting, building your artist identity and finding your own community, and meeting your future peers and colleagues.

Working with the Turku Philharmonic Orchestra is one example of our long-term collaboration

projects. Every six months, a new display of art opens at the VINO gallery at the concert hall. Two of these works are introduced in this publication. During this academic year we have also worked with AARK residence in Korppoo, restaurant Karu, the Art Promotion Centre Finland and Turku Art Museum. The works of our students have been on display at galleries and the public urban space. Partnerships and networks offer new opportunities for students to learn while incorporating fine arts education and art students into the field of contemporary art in Turku. Different stakeholders, such as artist-led galleries, collectives, art museums, artist associates and events such as New Performance Turku Festival, Olohuone 306.4 km² and VAFT, are all striving towards the same goals as we are as educators of art.

Networks mean opportunities

We have engaged in nationwide collaboration with other universities of applied sciences providing art education in the TaideART project coordinated by the Arts Academy (ESF). We have developed the pedagogics in public art here in Turku and put the new knowledge into practice. The presentation practices in public art are included in the new curriculum as part of general studies for all students leading to students' readiness to operate in the field of public art. The results of the TaideART project can be viewed in the 2017 publication *New earning models, roles and incomes in art; in Finnish (Taiteilijan uudet ansaintamallit, roolit ja toimeentulo)*.

As part of the international In Public, In Particular (Creative Europe) project, coordinated by the Arts Academy in autumn 2017, the location-based and situational events took to Linnankatu street and brought art to mundane contexts at the Turku Social Services Centre, a florist's shop and the main library. The Nordplus network KUNO – An Art Academy Without Walls, has opened up new opportunities for students to study at Baltic and Nordic art schools through, for example, intensive workshops.

The pedagogic aspects and higher education in art should both be regularly evaluated against international benchmarks. If nothing else, such benchmarking will show how the challenges in the context of European art education are fairly similar. We encourage our students to participate in international art events and go on international student exchange and seize all opportunities to study art, build contacts and see what life is like in other countries.

Taina Erävaara

Head of Education and Research in Fine Arts

KUVATAITEEN OPINNÄYTETYÖ NYT

Kuvataiteen opinnäytetyö elää ajassa. Tänä vuonna se tarkoittaa esimerkiksi sitä, että taiteellisia opinnäytetöitä esitellään kootusti kahdessa tilassa: Forum Marinumissa ja Vartiovuorenmäellä tähtitornin vesisäiliössä. Näin näyttelyvieras hahmottaa yksittäisen tekijän teosten ja työtapojen lisäksi ryhmän ominaispiirteitä ja erityisyyttä. Aiemmin jokainen valmistuva kuvataiteilija on esitellyt taiteellisen opinnäytetyönsä omassa tilassaan. Esitystiloina ovat olleet perinteiset näyttelytilat, esimerkiksi Turun taidemuseo, Ars Nova, galleriat ja julkiset tilat – mutta myös yllätykselliset paikat.

Kuvataiteen opetuksen näkökulmasta olennaista on se, että nuori kuvataiteilija kokee teoksensa ja toimintansa osaksi kokonaisuutta. Kuvataiteilija kommunikoi useiden erilaisten toimijoiden kanssa. Yhteistyö toisten kanssa ei tee työskentelyä yksinkertaiseksi, mutta on sitäkin merkityksellisempää. Kun heittäytyy vaikeisiin tilanteisiin ja ratkaisee kysymykset toisten kanssa, kehittyy taiteentekijänä monipuolisemmin kuin yksinään puurtaen.

Kompleksinen maailma edellyttää tutkivaa ja kriittistä otetta taiteellisessa työskentelyssä

Turun ammattikorkeakoulun kuvataiteen koulutuksessa opinnäytetyötä ohjaavat kuvataiteilija Renja Leino, valokuvataiteilija Ismo Luukkonen, tutkija Riikka Niemelä, suomen kielen ja viestinnän lehtori Ilona Tanskanen ja kuvataiteilija Tiina Vainio. Me ohjaajat haluamme, että valmistuva kuvataiteilija osaa yhdistää tutkivan otteen ja taiteellisen toiminnan vastaamaan tämänhetkistä monimutkaista maailmaa. Kompleksisuus edellyttää taiteen tekijältä sitä, että hän perehtyy kriittisesti ajankohtaisiin ilmiöihin, pohtii ja tutkii niitä – taiteellisessa työskentelyssään. Koulutuksessa siihen valmennetaan siten, että kuvataiteen opinnäytetyö sisältää sekä taiteellisen että tutkimuksellisen osion, jotka ovat yhteydessä keskenään. Tutkimuksellinen osuus edeltää taiteellista työskentelyä, pohjustaa sitä. Joillekin kuvataiteen tekijöille sanallinen ilmaisu on myös osa taiteellista ilmaisu.

Ismo kommentoi taiteen ja tutkimuksen suhdetta:

Taide ottaa kaiken sisäänsä. Mitä tahansa voi käsitellä taiteen keinoin. Se on lähtökohtaisesti uteliaan ihmisen työkalu – suuntautuu uteliaisuus sitten omaan itseen, muihin ihmisiin, ympäristöön tai maailmankaikkeuteen, näkyvään tai näkymättömään. Taiteilija käsittelee asioita, katsoo niitä eri puolilta, analysoi ja arvioi. Esittää, paljastaa, vääristää ja muuttaa asiat toisiksi.

Taiteen tekemisellä tuntuu usein olevan jotain tekemistä tutkimuksen kanssa. Mutta se ei ole tutkimusta siinä mielessä kuin tieteen tekeminen. Taiteilija voi tutkia aihettaan, materiaaleja, taiteellista prosessia tai vaikka itseään. Taiteessa tutkimuksen lähtökohdat, tavoitteet ja lopputulokset ovat suhteessa taiteelliseen prosessiin. Menetelmät voivat olla samankaltaisia kuin tieteellisessä tutkimuksessa, mutta työn kriteereinä ovat taiteen vapaus ja vastuu.

Riikka toteaa sanallisen ilmaisun ja taiteilijan toiminnasta seuraavaa:

Kirjoittaminen ajatellaan usein suunnanotoiksi minusta maailmaan, mutta se lisää myös itseyttä. Kirjoittamalla voi tunnustella oman taiteellisen työskentelyn vaikeasti sanallistettavia prosesseja ja etsiä sen mielekkyyttä ja merkityksiä, omaa suhdetta taiteesta käytävään keskusteluun. Kirjallisen opinnäytteen kieli voi olla myös poeettista ja performatiivista, argumentoivia ilmaisutekoja, joissa myös taiteen moniselitteisyys pääsee esiin.

Ilona jatkaa sanallisen ilmaisun roolista kuvataiteen koulutuksessa:

Taustatutkimuksen ja reflektoinnin kieli useimmiten juuri verbaali kieli. Visuaalisen ajattelun, prosessoinnin ja ilmaisun rinnalla tarvitaan verbaalia kieltä. On tarpeen lukea, kuunnella, keskustella ja kirjoittaa – jotta voisi tehdä taidetta.

Tiina pohtii kuvataiteen koulutuksen tavoitetta ja tulevaisuutta:

Sanotaan että opetuksen pitäisi antaa eväitä tulevaisuuteen. Emme tiedä, mitä tulevaisuus on. Pitää olla avoin kaikelle, aivan kaikelle. Päästä eroon omista varmoista pitämistään ajatuksista. Kuunnella muita, ottaa selvää hulluiltaikin tuntuvista visioista. Katsoa omaa työtään uusista näkökulmista. Taiteen opetus on tulevaisuuden tutkimista. Jos jokin ajatus tuntuu erityisen oudolta, varsinkin siitä kannattaa ottaa selvää.

Ismo Luukkonen

Kuvataiteen koulutusvastaava, lehtori

Riikka Niemelä

Taidehistoria, opinnäytetyön ohjaus

Ilona Tanskanen

Suomen kieli ja viestintä, opinnäytetyön ohjaus, lehtori

Tiina Vainio

Opinnäytetyön ohjaus, lehtori

THESIS WORK IN FINE ART NOW

The thesis work in fine art evolves with the times. This year, for example, this means that our artistic thesis works are featured as collections in two spaces: Forum Marinum and the water tower on Vartiovuorenmäki. This helps the viewer to see the works and methods on an individual artist in connection with the special characteristics of the group they represent. Previously, each artist graduate presented their works in separate spaces. The venues have included traditional art galleries, such as Ars Nova, and other galleries and public spaces — in addition to more unexpected venues.

From the perspective of art education, what is essential is that the young artist can see their works and practice as part of a larger whole. The artist communicates throughout the process with different actors. Collaboration with others does not make artistic work any easier, but certainly more meaningful. When throwing oneself into a situation and resolving issues in collaboration with others, students will grow into more versatile and multifaceted artists than through solitary labour.

The world is complex and requires an investigative and critical approach in artistic work

Thesis works is supervised by Renja Leino, artist; Ismo Luukkonen, photographer; Riikka Niemelä, researcher; Ilona Tanskanen, lecturer in Finnish language and communication; and Tiina Vainio, artist. It is the wish of supervisors that our graduating artists are able to combine the investigative approach and artistic practice to respond to the complexities of the world today. This complexity requires that an artist is able to critically analyse topical issues, and to consider and examine them through artistic work. The way we prepare our students for this is that we expect the thesis work in fine arts to include both the artistic and investigative elements, which support each other. The theoretical investigation precedes the artistic work, laying the foundations for the latter. For some artists, expressing themselves in words is also part of their artistic expression.

Ismo comments on the relationship between art and research:

Art engulfs everything. There is no limit to what can be discussed through art. As a starting point, art is the tool of an inquisitive mind—whether this inquiry is aimed at the self, others, the environment or the universe, the visible and the invisible. The artist approaches issues from various angles, and analyses and evaluates. Presents, reveals, distorts and alters things into something else.

Making art seems to have something to do with doing research. But it is not research in the sense of scientific research. An artist may examine their subject matter, materials, artistic process or even themselves. In art, the point of departure, objectives and outcomes of inquiry are in relation to the artistic process. The methods may be the same as in scientific research, but the criteria applied are artistic freedom and responsibility.

According to Riikka, when discussing verbal expression and artistic practice:

Writing is often seen as taking place from me to the world, but its impact can also take the opposite direction, adding to the writer's understanding of him- or herself. By writing, an artist can examine the processes of artistic work that may be difficult to phrase and to look for a purpose and meaning, understand one's own relationship with the wider debate on art. The language in the written section of the thesis can be poetic and performative, or argumentative in mode, which gives a platform for the ambiguity inherent in art.

Ilona adds to the role of verbal expression in art education:

The language of background research and reflection is typically verbal. Visual thinking, processing and expression as well as verbal expression is needed. It is necessary to read, to listen, to talk, and to write in order to be able to make art.

Tiina comments on the goals and future of art education:

It is said that education should prepare students for the future. We don't know what the future will bring. We must remain open to everything, absolutely everything. We must let go of all ideas we have regarded as constants. To listen to others, learn about visions regardless of how crazy they might appear. To look at your work from a fresh perspective. Studying art is a form of studying the future. If an idea seems odd, it is particularly worthy of further investigation.

Ismo Luukkonen

Degree programme leader in Fine Arts, senior lecturer

Riikka Niemelä

Art history, BA thesis tutelage

Ilona Tanskanen

Finnish language and communications, BA thesis tutelage, senior lecturer

Tiina Vainio

BA thesis tutelage, senior lecturer

Kaisa Lempinen ja Miia Varis: New Organic

Keräysmuovi, akryyli. Rakentunut fyysisesti ja temaatteisesti jatkona Otto-Ville Väätäisen teokselle "Siellä missä mikään ei ole ikuista".

*Turun konserttitalo, VINO-galleria
8.9.-20.12.2017*

TUTKIMUKSEN MERKITYS TAITEILIJALLE

Tutkimus on tunkeutunut syvälle taiteen opetuksen ja ammatillisen tekemisen rakenteisiin – jopa siinä määrin, että se voidaan nähdä kuvataiteen tekemisen lähtökohtana. Taiteen ja tutkimuksen välistä yhteyttä on pohdittu viime vuosina mittavasti erityisesti taidekorkeakouluissa, joissa on tuotettu sekä taiteiden tohtoreita että erilaisia säännöllisiä taiteellisen tutkimuksen julkaisuja: teoksia, projekteja, hankkeita, monografioita, toimitettuja kirjoja, journalleja ja yksittäisiä artikkeleja. Pyrintöjen tuloksena on syntynyt uusi tieteenala, taiteellinen tutkimus. Sen vakiintuminen osaksi taidekoulutusta on kiistatonta: esimerkiksi Taideyliopistossa on useampikin professori tällä alalla, ja lisäksi Kuvataideakatemian opinnoissa tutkimuksen sanotaan nivoutuvan kiinteäksi osaksi nykytaiteen tekemistä.

Itse olen vuonna 2012 taiteen tohtoriksi väitellyt valokuvataiteilija. Määrittelen itseni selvästi taiteilijaksi, ja tutkijan rooli minussa vaihtelee. Identiteetti pysyy kuitenkin liukkaana, sillä käytännössä taiteilijuus ja tutkijuus ravitsevat toisiaan. Vaikka en ole erityisen innostunut taiteellisen tutkimuksen kaikkivoipaisuudesta – toisin sanoen sen kaikkea taiteellista toimintaa syileävistä asenteesta ja näkemyksestä, että kaikki taiteellinen toiminta voi olla tietoa lisäävää – on kuitenkin sanottava, että tutkijaksi opiskelu on vaikuttanut taiteilijuuteeni syvästi ja peruuttamattomasti. Vaikutus on ollut ehdottomasti positiivista.

Koko taiteilijanuran ajan minulla on ollut myös tiedonintressi, joka on yhtäältä kosketellut yhteiskunnallisia kysymyksiä ja toisaalta liittynyt taiteen sisäisiin diskursseihin. Tällainen uteliaisuus on jotain, mikä liittyy paitsi omaan tekemiseen myös oman alan ymmärtämiseen. Laajemmin sitä voisi kutsua yleissivistykseksi.

Itselläni varsinainen tutkimuksellinen näkökulma kuitenkin syveni pikkuhiljaa väitöstyötä tehdessä. Samanaikainen taiteellisen työn tekeminen sekä teoreettinen ja empiirinen tutkimustyö

muodostivat yhdistelmän, joka oli kyllä raskas mutta kuin takaportin kautta vaikuttava. Esimerkiksi taiteellinen työ muuttui vaivihkaa tutkimustyön edetessä – mutta tämän huomasi vasta jälkikäteen.

Tutkimustyön rajauksiin vaikutti keskeisesti se, miten toimin taiteilijana. Mitä tulee tutkimustyön monipuolisuuteen, työn lomassa tajusi muun muassa sen, että tutkimusta tehdessä ei voi tarkastella vain sitä, mikä itseä kiinnostaa, tai valita käsiteltäväksi vain sellaisia asioita, jotka tukevat omia näkemyksiä. Vaikka lopulliseen väitöskirjaan siilautuivatkin vain tietyt asiat, tutkijan vastuun ja tutkimusetiikan nimissä prosessin aikana oli kosketeltava myös sellaisia asioita, jotka kyseenalaistivat omia näkökulmia. Tätä taustaa vasten taiteellinen tutkimus pakotti ajattelemaan sitä, mitä tutkimuksellinen toiminta

ylipäättään on. Näin ajatellen substanssikysymysten tarkastelun lisäksi tohtoroitumisessa kyse on tutkijaksi pätevoitymisestä: kasvamisesta osaksi jotain perinnettä, sen toimimalleja ja käytäntöjä.

Toimittuani tohtoritaiteilijana nyt runsaan viisi vuotta voin sanoa, että tutkimuksellinen asenne on läsnä jokapäiväisessä työssäni. Työhuone on samalla kirjastoni, studioni, kuvantekopaikkani ja kirjoitustilani, eikä päivääkään kulu, etteivätkö lukeminen, kirjoittaminen ja kuvantekeminen jotenkin liittyisi toisiinsa. Monesti tietokoneeni työpöydällä on auki sekä teksti- että kuvatiedostoja. Kaikki toiminnat liittyvät kuitenkin taiteen parissa työskentelyyn.

”Tohtoritaide” ei ole mitenkään muuta taidetta ylevämpää. Minulle taiteen tekeminen on yksinkertaisesti maailman pohtimista. Taide on siis ajattelua. Toisinaan ajattelu konkretisoituu

sanoina, esimerkiksi kirjoituksena. Useimmin on kuitenkin niin, että syntyy teoksia, jos kohta niihin aina liittyy tekstiä. Mitään ei kuitenkaan tapahdu ilman tietoista konkreetista toimintaa. Pitää keskustella, kirjoittaa, etsiä tietoa, lukea, tehdä luonnoksia, kerätä inspiraatiomateriaalia, hankkia raakamateriaaleja (olivat ne sitten kuvia, tekstejä, esineitä tai jotain muuta), kuvata, skannata, työstää kuvia tietokoneella, tehdä printtejä ja mallikehystä niitä, kokeilla jotain muuta, altistaa omat pohdinnat ja kokeilut toisten silmille – kaikkea tätä ja paljon muuta uudelleen ja uudelleen. On hyvä toimia paitsi intuition rohkaisemana myös järjestelmällisesti ja omaa toimintaa analysoiden. Mikä lopputulos sitten onkin, se on 95 prosenttia perspiraatiota ja 5 prosenttia inspiraatiota. Toisinaan valmiit

teokset näyttävät yksinkertaisilta ja helpoilta. Taustalla on kuitenkin aina pitkälinen ja tekijälleen vaativa systemaattisten tekojen ketju, jossa kuitenkin myös sattumalla ja yllätyksillä on osana. Kaikki tekemäni taide ei ole tutkimusorientoitunutta, mutta tutkimuksellisuus kuitenkin valuu tekemisen asenteeseen. Taide ja tutkimus kohtaavat toisensa siis myös systemaattisuuden ja hellittämättömän uurastuksen kautta.

Konkreettisesti tutkijatausta vaikuttaa merkittävästi myös taiteen katsomiseen, siitä puhumiseen ja sen opettamiseen. On selvää, että taiteen tarjoama nautinto lisääntyy, kun teoksia osaa katsoa ja tarkastella moninäkökulmaisesti ja suhteuttaa niitä myös ajankohtaisiin tutkimuksellisiin ja teoreettisiin keskusteluihin. Voi sanoa niinkin, että tutkijan ankaruus mahdollistaa sellaisen taiteen kohtaamisen tavan, jossa annetaan itsen samalla sekä eläytyä teosten tarjoamiin maailmoihin että tarkastella teoksia häpeämättömän analyttisesti. Taiteen tarjoama nautintohan saattaa syntyä myös kyvystä purkaa teoksia sekä rohkeudesta kritisoida niitä. Ja vaikka esimerkiksi valokuvataiteen kohtaaminen ja tarkkaaminen on lähtökohtaisesti sanoista irti olevaa toimintaa, viimeistään teosten ajattelu siirtää teokset sanojen ja kielen piiriin. Tutkimuksellinen ote tarjoaa tähän siirtymiseen, teosten kääntämiseen sanoiksi, runsaasti välineitä. Sanoittamisen myötä teokset siirtyvät keskusteltaviksi. Kyky puhua taiteesta ja taiteen tekemisestä auttaa myös opetustilanteissa.

Lopuksi voi vielä todeta, että vaikka taiteen tutkimuksen piirissä on vetoa kytkeä taide ja tutkimus kiinteästi osaksi samaa praktiikkaa, omassa työssäni haluan pitää nämä kaksi perinnettä lähinnä kosketuksissa toistensa kanssa, en muokata niitä yhdeksi ja samaksi. Kumpikin toiminta-alue ja perinne sisältävät omat arvokkaat piirteensä, eikä niitä ole syytä tyystin sulauttaa samaksi siksikään, että yksinäänkin niillä on arvonsa ja voimansa. Tässäkin mielessä runsaus ja sallivuus olkoon etu! Taiteilijana on lisäksi syytä olla tarkkana sen suhteen, ettei taide muutu tutkimukseksi tai joksikin sen tapaiseksi, vaan säilyy taiteena. Itseisarvoisena.

Harri Pälviranta
Valokuvataiteilija, TaT

THE ROLE OF RESEARCH FOR AN ARTIST

Research has become a central part of art education and art as a professional practice. In fact, so central that it can be seen as the very basis for making art. The relationship between art and research has been widely discussed in recent years, particularly in art schools that produce doctorates in art and other publications on artistic research: works, projects, monographs, books, journals and articles. As a result of these pursuits, a new field of academic research has emerged: artistic research. The consolidation of its position as part of art education is uncontested; for example, at the University of the Arts Helsinki has several chairs in the field, while at the Academy of Fine Arts, research is seen as an integral part of contemporary art.

I'm a photographer with a Doctor of Arts degree from 2012. I define myself absolutely as an artist while the researcher side of me is less constant. However, my identity stays fluid because, in practice, art and research feed on each other. Even if I'm not overly convinced about the omnipotence of artistic research—its all-encompassing approach and view that all artistic action can add knowledge—I do admit that training as a researcher has left a deep and indelible mark on my artistry. And this has unquestionably been positive.

I have held a knowledge interest throughout my artistic career regarding, on the one hand, social issues and, on the other, the internal discourses in art. This curiosity is something that is related to not only my own practice but also to understanding my own field. Broadly speaking, I'm talking about general knowledge.

For me, the investigational approach gradually gained ground as my dissertation work progressed. Simultaneously carrying out artistic work and theoretical and empirical research was admittedly demanding but it is also something that made a surreptitious impact. For example, my artistic work evolved in the wake of my research work, but I noticed this only afterwards. Conversely, the scope of my research was largely determined by artistic practice. As to the versatility of research work, I realized that research could not be limited to only what you are personally interested in or choose to discuss only aspects that support your own views. Although only a limited number of views would eventually end up in the final dissertation, it is the researcher's responsibility and ethically necessary to include ideas that question your own perspective. Against this background, engaging in artistic research forced me to consider what an investigative process actually is. Besides exploring the substance questions at hand, the purpose of completing a doctorate is about training as a researcher: growing attached to a tradition, canon and most convenient practices.

Having now worked as an artist with a doctorate for five years, I can confirm that the investigative approach is ever-present in my daily work. My workspace is my library and my studio. It's where I

create art and where I write, and not a day goes by that reading, writing and image making do not in some shape or form overlap. Usually, I have both text and image files open on my desktop. All these activities are, however, linked to my work as an artist.

Art made by a doctor is in no way more sublime than any other art. For me, art is simply about pondering about the world. Art is thinking. Sometimes this thinking crystallizes in words. More often it leads to works of art, although these often incorporate an element of text. Nothing happens without conscious, concrete action. I have to talk, write, look for information, read, sketch, gather inspiration, source raw materials (whether images, texts, objects or something else), photograph, scan, edit photos with a computer, make prints and experiment with frames, try something new, place thoughts and experiments under the scrutiny of others—all this and much more, over and over again. While it's good to let your intuition guide you, a systematic and analytical way of working also pays off. Whatever the outcome, it's 95 per cent perspiration and 5 per cent inspiration. Sometimes a work of art may seem simple and easy to make. Behind that work, however, there's always a long and demand-

ing chain of systematic actions, in which serendipity and surprise also play a part. Not all my works are investigative in orientation, but my investigative approach seeps into the attitude with which I work. In other words, art and research also converge through systematic and relentless hard work.

Further, my background in research also affects the way I look at art, how I talk about it and how I teach. It's clear that the enjoyment offered by art increases if you can see and analyse works from a multitude of angles and in relation to topical investigative and theoretical discourses. It can also be said that a certain scholarly discipline makes it possible to encounter art in a way that allows the self simultaneously to identify with the worlds present in a work of art and to view them with unapologetic analytical study. The pleasure in art may also come from the ability to deconstruct works and the boldness to criticize them. And although encountering and looking at, for example, photographic art is essentially separate from words, thinking about the works will bring the works into the domain of words and language. An investigative approach provides plenty of tools for this transition, the translation of works into words. With this transition, the works can be discussed. The ability to talk about art and making art is also beneficial in a teaching situation.

One final point: while there is a tendency within artistic research to see art and research as integral parts of the same practice, I wish to keep these two traditions separate but interlinked, not to merge them into one entity. Both domains and traditions hold valuable characteristics, and therefore there is no reason to amalgamate them with each other; they both stand on their own and in their own right. Here, too, abundance and broad-mindedness offer richness. An artist should be careful not to turn art into research or an approximation of research, and keep art as art. A value unto itself.

Harri Pälviranta
Photographic artist, Doctor of Arts

The photographs are from a series The Price of Our Liberty

KANAVA – KOKEMUKSIA PROSESSISTA

Aboa Vetus & Ars Nova -museo ja Turun ammattikorkeakoulun Taideakatemia kuvataiteen opiskelijat toteuttivat Kanava-nimisen yhteistyöprojektin talvella 2017–2018. Museo mahdollisti taidepedagogisesti poikkeuksellisen kokeilun tarjoamalla opiskelijoiden käyttöön näyttelytilojensa kyljessä sijaitsevan Omatila-gallerian. Opiskelijoiden tehtävänä oli museossa esillä olleen kahdeksannen Turku Biennaalin teosten ja niiden esiin nostamien teemojen taiteellinen kommentointi. Reunaehdoiksi sovittiin kollektiivisuus ja prosessinomaisuus.

Taideteokset ovat tavallaan kuin jäävuoria. Niistä on näkyvillä vain pieni osa: muoto, jokin idea. Suuri osa prosessin aikana läpi käydyistä kokeiluista ja yritelmistä on siivottu pois näkyvistä. Voimme kuitenkin aistia jotakin tuosta näkymättömiin jäävästä työstä, mutta usein sen olemus jää vain arvailujen varaan. Prosessiteosten äärellä olemme suoraviivaisesti mukana tuossa taide-teoksen kehkeytyksessä. Hapuilun tilassa, jossa muodot alkavat vasta hahmottua eikä teoksen ”jäävuoren huippu” ole vielä vakiinnuttanut paikkaansa. Tekijän ja yleisön välinen raja on hämärä, teoksen ja vieressä olevien asioiden välinen raja on hämärä, niin kuin taiteen ja elämän välinen rajakin.

Kuva: Anni Haunia

Miksi epäselvyys, ”hämmäryys” ja jopa tahallinen kompurointi sitten olisi hyvä asia? Juha Varto kuvailee esseessään taiteellisesta ajattelemisesta taiteellista toimintaa mahdollisuutena katsoa ohi maailmaa rytmittävän tavoiterationaalisen ohjauksjärjestelmän. Ei sen vuoksi, että sieltä olisi mahdollisuus löytää jotain uutta ja aikaisemmin hyödyntämätöntä potentiaalia, vaan siksi, että luovuus ja ennen kaikkea maailma sijaitsee jossakin siellä. Ja maailma haluaa tulla näkyväksi. Se on myös taiteen tavoite.

Kanava-projektissa taiteilijat vetivät vahvoja magneetteja pitkin Aurajoen pohjaa ja kiskoivat pinnan näkyvälle puolelle vanhaa rautaa. Kaksi metriä vettä, metri polkupyöriä ja kaksi metriä mutaa, mutta myös 1000 vuotta historiaa kauppalavoineen ja ruhtinaiseen sekä pari ihan hyvää Down By The Laituria. Aurajoen ruskea pinta jakoi metaforisesti tietoisuuden kahteen erilliseen tasoon: ymmärryksen ja kielen maailmaan ja alitajunnan maailmaan, mistä riittävän vahvoilla magneeteilla on mahdollista nostaa esiin jotain kauan sitten hävinnyttä. Parhaimmillaan taiteellinen prosessi sitoo itseensä tässä ja nyt -hetken, välähdyksenomaisen läsnäolon kokemuksen ja tietoisuutta leikkaavat historialliset, valtavalla massallaan vyöryvät kerrostumat.

Kanava-projektissa taiteilijat myös kääntyivät yleistä tehokkuusajattelua vastaan omaksumalla työskentelynsä eetokseksi isoisovanhempiensa aikaiset välineet ja strategiat. Risujen kerääminen ja kuoriminen sekä langan kehrääminen kankaan kutomista varten oli työlästä performanssia. Pelkästään työskentelyn edellytysten esiin loihminen oli työ itsessään. Myöskään tässä todellisuudessa työskentelyyn tarvittavien välineiden materiaalit ja raaka-aineet eivät synny tyhjiydestä. Kaikki meitä ympäröivä on tuhansin kosketuksiin ja liian usein myös kärsimyksellä pyhitettyä, ihmisen tekemää materiaalista todellisuutta.

Taideteosten palautuessa valmiiden objektien maailmasta takaisin tekemisen maailmaan avautuu taiteen äärelle uudentyyppinen demokraattisen kommunikaation mahdollisuus. Tulkinna ja tietämisen vaateesta voidaan siirtyä pehmeämpään ja sallivampaan havaintojen, keksimisen ja jopa yhdessä tekemisen tilaan. Kanavan projektien suurin pedagoginen anti oli avautuminen taiteen prosessille merkittävänä yhteisöllisyyttä, kommunikaatiota ja luovuutta rakentavana voimana. Kun näyttämisen tarve siirtyy syrjään, jää hämmästyttävän paljon ylimääräistä tilaa ja energiaa dialogille ja jakamiselle.

Eero Merimaa
Kuvanveiston opettaja

THE CHANNEL – EXPERIENCES OF A PROCESS

Aboa Vetus & Ars Nova and students of fine arts at TUAS Arts Academy carried out a collaborative project in winter 2017–2018 entitled *The Channel*. The museum made possible a project that was exceptional in the field of art pedagogy by offering the Omatila gallery next to the main exhibition facilities to students for their use. The students' job was to provide commentary by artistic means on the works presented at the 8th Turku Biennial and the themes it raised, within the framework of collectivity and art as process.

Works of art are like icebergs. Only a small part is in view: a shape, an idea. Most of the experiments and attempts forming the basis for the work remains unseen. However, we can sense that there is something more to the visible part of the work than can be seen; however, what it is can only be guessed. When engaging with process-based works, we are directly linked with the gradual evolution of a work. We find ourselves in a state of fumbling around, where the shapes are only beginning to reveal themselves, and the “tip of the iceberg” is still not in clear view. Here, the boundary between the artist and the audience is blurred and the demarcation line between the work and the context in which it stands are unclear, just like with art and life.

However, why is this lack of clarity, this “dimness” and even deliberate stumbling a good thing? In his essay on artistic thinking, Juha Varto describes artistic practice as an opportunity to see the world bypassing the control systems that rely on the goal-based rationale. Not because this would make it possible to discover something new and an untapped potential, but because creativity and, most of all, the world is somewhere out there. And the world wants to be seen. That is also the goal of art.

Kuva: Veera Lohiniva

In *The Channel* project, the artists dragged heavy magnets on the bottom of River Aura and pulled up old iron objects to the surface. Two metres of water, a metre of bikes, two metres of mud, but also 1000 years of history, freight ships and a princess, and a couple of fairly successful *Down by the Laituri* festivals. The brown surface of River Aura metaphorically divided consciousness into two separate strata: one of comprehension and language and another of the subconscious, from where something long lost could be yanked into view, if the magnet was strong enough. At best, the artistic process manages to capture the here and now, a flashing sense of presence and consciousness cutting across the historical layers that unfold before us with formidable force.

The artists of *The Channel* project also turned against the general ideology of efficiency by adopting the tools and strategies that their great grandparents would have used as their ethos. Picking up twigs and peeling them and spinning yarn for a fabric was a hard performance. Creating the means for working alone was a tough task. The equipment and materials needed for making the necessary tools were also not easy to come by. Everything around us has become canonized by thousands of touches and too often sanctified by suffering, a material reality created by humans.

When the works of art were returned from the world of ready objects back into the world of production, this created a platform for a new type of democratic communication through art. It allowed for a shift from interpretation and knowledge to a more lenient and tolerant space of observation, discovery and even collaboration. The biggest pedagogic value of *The Channel* project was in opening oneself up to the artistic process as a significant force enabling the formation of a community, communication and creativity. As the necessity of making a show is abandoned, it is surprising how much spare space and energy it leaves for dialogue and sharing.

Eero Merimaa
Lecturer, sculpture

KUVATAITEILIJUUS TYÖNÄ JA TOIMEENTULON KEINONA

Valmistuin kuvataiteilijaksi Turun Piirustuskoulusta keväällä 1997. Parikymmentä vuotta myöhemmin vuonna 2017 työskentelin nykyisessä Turun ammattikorkeakoulun Taideakatemiaan kuvataiteen koulutuksessa maalauksen opettajana. Keskusteluissa kuvataiteilijoiksi opiskelevien kanssa tulin miettiä opiskeluaikaani ja oman uran alkuaikojä ennen kaikkea toimeentulon kannalta.

Rahattomuus ja paikkattomuus sekä epävarmuus omasta roolista moniäänisellä nykytaiteen kentällä tuottivat stressiä itselleni varsinkin uran alkuvuosina. Luovuus ja taiteen tekeminen ovat lahja, iso osa elämän sisältöä ja tuovat energiaa, mutta hintana näistä ei saa olla syrjäytyminen. Kuvataiteilijoiden oikeudesta palkkaan on viime aikoina puhuttu paljon. 2020-luvun Suomessa ilman rahaa eläminen on mahdotonta – ellei sitten joku kekseliäs kehitä mahdottomuudesta ja ulkopuolisuudesta ponnistavaa taideprojektia. Oma tavoitteenani on kuitenkin kuvataiteilijuus työnä ja toimeentulon keinona

Taidemaailman sisällä – myös taidekouluissa – sosiaaliturvaa tarjotaan yhdeksi ratkaisuksi kuvataiteilijan toimeentuloon. Ongelmaksi muodostuu kuitenkin se, ettei muu yhteiskunta – esimerkiksi TE-palvelut tai sukulaiset – liputa tämän ratkaisun puolesta.

Itselläni TE-palvelut eväsi reilut kymmenen vuotta sitten oikeuden työttömän statukseen perusteellisesti oikeuden päätöksellä. Vilkas näyttely- ja apurahakausi oli päättynyt, näyttelykuviot hiljennet.

Tuon tiukan paikan jälkeen käytössäni ovat olleet kaikki kuvataiteilijan toimeentulon muodot: opetustyöt ja muut palkkatyöt, apurahat, teosmyynti, kuvitustyöt, tilaustyöt ja tekijänoikeuskorvaukset. Parhaillaan valmistelen kahta näyttelyprojektia ja tilaustyötä Jyväskylään valmistuvaan sairaala Novaan. Mitä näiden kuvioiden jälkeen? Ehkä pääsen taas tavarataloon myymään irtokarkkeja kuten muutama vuosi sitten.

En kuitenkaan suostu uhriutumaan ammattini epävarmuuden tai epäoikeudenmukaisten käytäntöjen takia. Ihan itse olen tämän ammatin valinnut. Mieli kirkkaana syvään päähän!

Kati Immonen
Kuvataiteilija

*Sisu, sarjasta Leikkimetsä, 2016,
vesiväri ja tussi paperille, 40 x 33 cm*

ARTISTRY AS A PROFESSION AND A SOURCE OF INCOME

I graduated as an artist from the Turku School of Fine Arts in spring 1997. Twenty years later, in 2017, I taught painting on the Fine Arts degree programme at TUAS Arts Academy Fine Arts. Talking with students made me think back to my own student days and my early career, especially from the perspective of earning a living.

Having no money, no base and feeling insecure about my role in the polyphonic field of contemporary art was very stressful for me, especially at the beginning of my career. Creativity and making art are gifts and huge, energizing parts of my life, but these must not come at the price of marginalization. Artists' right to a salary has been the subject of much discussion lately. Getting by without money is not possible in today's Finland—unless somebody comes up with an idea on how to turn the impossible and social exclusion into an art project. My goal, however, is to make a living as a professional artist.

In the world of art—and indeed when still at art school—social security has been offered as a solution to the problem of artists' income. The problem with this solution is the rest of society—the job centre (TE services) and artists' families—are not convinced.

Ten years ago, the TE Services denied me unemployed status through a court decision. At that time, a busy period of exhibitions backed up by grants had come to an end, and the exhibition scene had turned quiet.

After those difficult times, my options for earning a living were the typical ones available to an artist: teaching and other paid work, grants, sales of my works, illustration work, commissions and royalties. I'm currently working on two exhibition projects and commissions for the new Nova hospital in Jyväskylä. But what comes next? Perhaps I will find a job selling pick'n'mix in a department store basement, as I did a few years ago.

I refuse to become a victim because my profession happens to be insecure or because some practices are unfair. Becoming an artist was my own choice. So, I'm jumping in at the deep end with my head held high.

Kati Immonen
Visual Artist

VAIHTUVIA MAISEMIA

Vuosi sitten talvella valmistauduin matkaan kohti Japania. En ollut pitänyt opiskelijavaihtoon lähtöä itsestään selvänä asiana, vaan ollut enemmän se tyyppi, joka sanoo, ettei vaihtoon lähtisi. Kuitenkin toisena opintovuonna alkoi mielessäni itää ajatus Japaniin pääsemisestä. Mahdollisuus päästä tutustumaan niin kaukaiseen kulttuuriin puoleksi vuodeksi alkoi kiinnostaa. Kuten alun perin kuvataiteen opinnotkin samoin Japani olivat kuuluneet lähinnä salaisten haaveideni listalle.

Kun Helsingin kadut kesällä täyttyivät japanilaisista turisteista ja lehdissä kerrottiin heille suunnatuista mustikkaretkestä suomalaiseseen metsään, mietin miksi japanilaiset ovat niin innoissaan Suomesta. Itse taas olin jo puutarhakouluaikoina tutkinut kiinnostuneena japanilaisista kivipuutarhoista kertovia kirjoja, ihaillut japanilaista estetiikkaa niin muotoilussa kuin taiteessakin sekä hämmennyt ikebanasta, tuosta kukkienasettelun taiteesta.

Pikkuhiljaa ajatus Japaniin lähdöstä muodostui suurimmaksi haaveekseni ja aloitin japanin kielen opinnot. Hain vaihto-opintoihin, ja lopulta tieto valinnasta saapui marraskuun viimeisenä päivänä, koko kuukauden sitä neuroottisesti odotettuani.

Kiotoon saavuini maaliskuun puolessa välissä ja ihastuin välittömästi kaupunkia ympäröiviin vuoriin. Kaupungin sijainti laakson pohjalla sai vuolet tuntumaan korkeammilta kuin ne todellisuudessa olivatkaan. Aamuisin tai sateen jälkeen usva peitti ja paljasti rinteiden muotoja aivan kuten vanhoissa japanilaisissa maalauksissa. Pian kukkivat kirsikkapuut.

Kotona Suomessa opintojeni koostuivat lähinnä valokuvaan liittyvistä kursseista; Japaniin hakiessani olin esittänyt pyynnön päästä grafiikan koulutukseen. Opintoni koostuivat lopulta silkkipainosta, puupiirroksista, grafiikan alkeista sekä valinnaisesta teeseremoniakurssista. Maanantiaamuisin pyöräilin yksityisille japanin kielen tunneille, ja myöhemmin tuskailin sieltä saatujen läksyjen kanssa.

Aika tuntui kuluvan nopeammin. Jo ennen kun vaihtoni oli ohitse, huomasin alkaneeni ajatella paikkoja, joihin menen, kun palaan Kiotoon. Tai paikkoja joihin silloin menen uudestaan. Vaikka kaikkialla oli paljon nähtävää ja kaikki oli aluksi uutta, ehdin silti jo elää myös arkea. Näin kuinka riisi istutettiin ja kuinka sen tähkät alkoivat kypsyä. Olin osana yliopiston yhteisöä. Vaikka japanilainen suhtautuukin ulkomaalaiseen varauksella, silkkipainossa työskennellessäni tunsin kuitenkin olevani samassa arjessa japanilaisten kanssaopiskelijoiden kanssa. Kun Suomeen paluun hetki koitti, vaihdoimme pieniä lahjoja ja sanoimme matane – nähdään.

Nyt olen jälleen lähdön kynnyksellä. Valmistun keväällä. Työstän tällä hetkellä viimeistä taiteellista työtäni tämän koulun aikana ja valmistaudun jättämään tämän yhteisön, jonka osana olen ollut pian neljä vuotta. Tulevaisuudessa emme enää työskentele niin tiivisti yhdessä, toisaalta taas saatamme muodostaa kollektiiveja, meillä saattaa olla yhteisiä työtiloja. Saatamme muuttaa eri kaupunkeihin, karata maailmalle residensseihin tai jatkaa seuraaviin opintoihin. Itse haaveilen matkasta katsomaan suomalaisia vuoria, tuntureita. Sekä luonnollisesti paluusta Japaniin, näkemään syksyn ja sen, kuinka ruska värjää vuoren rinteiden vaahterat punaisiksi.

Nähdään!

Mira Vornanen

CHANGING LANDSCAPES

Last winter, I was getting ready for a trip to Japan. It was never a given that I would go on international student exchange; on the contrary, I was the type who might easily choose not to go. However, during my second year, the opportunity to travel to Japan to study became a possibility. I was attracted by the idea of learning about a distant culture over a period of six months. Just like studying art had initially been, travelling to Japan was on my list of secret dreams.

As the streets of Helsinki became filled with Japanese tourists in the summer and newspapers were writing about berry-picking expeditions in Finnish forests organized for them, I started wondering what it was about Finland that was so appealing to the Japanese. During my time at the horticultural school, I read books on Japanese rock gardens and was fascinated by the Japanese aesthetic in design and art, and was puzzled by ikebana, the traditional art of flower arrangement.

The dream of one day travelling to Japan grew into my biggest dream, and I started studying Japanese. I applied for an exchange student programme and finally learned on the last day of November, having waited a whole agonizing month, that I'd been accepted.

I arrived in Kyoto in mid-March and immediately fell in love with the mountains surrounding the city. Kyoto is nestled at the bottom of a valley, which made the mountains seem even higher than they really were. In the morning or just before the rain fell, the mountains were veiled in mist, revealing shapes that were exactly like in old Japanese paintings. Soon the cherry blossoms were out.

In Finland, I had mainly concentrated on courses to do with photography; when applying to study in Japan, I had stated graphic art courses as my preference. Eventually, I learned screen printing, woodcut, the basics of printmaking and an optional tea ceremony course. On Mondays, I cycled to my private Japanese lessons and afterwards agonized over the homework.

Time seemed to be going faster than back at home. Even before my exchange was over, I noticed I had started planning which places in Kyoto I would return to. Or places that I wanted to see again before leaving. There was so much to see, and everything was new, and yet I had time to settle into a kind of normality. I saw how rice was planted and how the crop matured. I was part of the university community. Although the Japanese are reserved around foreigners, working on screen printing, I felt I shared the same life as my fellow Japanese students. When the time to leave for home came, we exchanged small gifts and said *matane*—see you later!

Now I'm about to leave again. I will be graduating this spring. I'm working on my final artistic project as a student and preparing myself to leave this community that I've been part of for nearly four years. In the future, we will not be working as closely as we used to, but then again, we could create collectives, we may be sharing workspaces. We may move to other cities or other countries to take up residencies or continue our studies. I'm dreaming of a trip to see Finland's answer to mountains, our fells. And naturally, of returning to Japan, to see how autumn paints the maples on the mountains red.

Matane!

Mira Vornanen

ALUMNIT

Marko Backman

Lilli Haapala

Eeva Hannula

Rebekka Muntola

Sanna Vainionpää

MARKO BACKMAN

Aloittaessani kuvataiteiden opiskelun Turun AMK:n Taideakatemiassa päätin, että antautuisin koulun viettäväksi. Antaa prosessin opettaa minut taiteilijaksi. Koulutusohjelma antoi mahdollisuuden valita kursseja eri kuvataiteiden osa-alueiden välillä. Koulu antoi myös mahdollisuuden keskittyä yhteen lajiin. Valitsinkin kaikki mahdolliset maalaustaiteen kurssit, jotka olivat tarjolla. Maalaustaiteen opinnoissa korostui vapaus, oman maalauksen löytäminen. Lisäksi maalauksen kursseilla opin kaiken oleellisen eri materiaaleista ja tekniikoista.

Ensimmäisen vuosikurssin näyttelyyn tekemäni teos ajoi minut 3D-mallintamisen pariin. Muutamissa projekteissa, joihin osallistuin, jatkoin 3D-mallintamisen soveltamista. Vähitellen mallintaminen tuli myös osaksi maalausprosessiani luonnosteluvaiheessa ja on sitä edelleen. Tällä hetkellä olen kiinnostunut maalaamaan ihmisten tekemiä asioita ja luonnonelementtejä, jotka leikkaavat toisensa tilassa.

Pidän edelleen olennaisena asiaa, jonka kirjoitin vuosikurssimme TURUN PIIRUSTUSKOULU NYT 2015! julkaisuun: että tärkeintä on pitää prosessi jatkuvasti käynnissä. Valmistumisen jälkeen maalaaminen jatkui ja pidin viime vuonna näyttelyn Turussa. Tämän vuoden alussa jatkoin maalaustaiteen opintoja Kuvataideakatemian maisteriohjelmassa. Turun AMK:n Taideakatemiassa opiskelu tulee varmasti aina olemaan vaikuttavin käännekohta elämässäni.

When I enrolled at TUAS to study fine arts, I decided that I would let the school take me where it wants. To let the process make me an artist. The degree programme allowed me to choose courses from different disciplines within fine art. It also allowed me to concentrate on one specific field. So, I chose every course in painting that was on offer. Studying painting was all about freedom, about discovering your personal way of painting. I also learned everything I needed to know about different materials and techniques.

The work I created for the first-year exhibition drove me towards 3D modelling. And I continued with 3D modelling in some of my following projects. Gradually, modelling became part of my painting process in the sketching stage, and this is still the case. Currently, I'm interested in painting things people do and natural elements, and how they intersect within a space.

I wrote the following for the Turku School of Fine Arts, NOW 2017! publication, and I still think it's relevant: the most important thing is to keep the process going. After graduating, I continued painting and last year I gave an exhibition in Turku. At the beginning of this year, I continued my studies in painting in a Master's degree programme at the Academy of Fine Arts. Deciding to study at TUAS Arts Academy will forever be a turning point in my life.

LILLI HAAPALA

Taideakatemiassa juuri opintojeni loppuvaiheessa (vuonna 2015) tilan käsite ja havainnon tutkiminen avautuivat minulle täysin uudella tasolla. Tällöin huomasin, että tilallinen työskentely on minulle paljon ominaisempaa, että minun tulisi päästää irti itse valokuvasta, johon olin silloin niin sitoutunut. Tuohon aikaan aloin käyttää myös kasveja teoksissani ja tutkia niitä tarkemmin. Näistä huomioista oma taiteeni kieli on sitten alkanut muotoutua.

Taideakatemian jälkeen jatkoin opintojani suoraan Kuvataideakatemian tila-aikataiteiden osastolle, jossa syvensin osaamistani samojen aiheiden parissa. Tilan, ympäristön ja toiseuden teemat tulivat lähemmäs niin teoreettisella kuin konkreettisellakin tasolla. Nykyiset teokseni käsittelevät ihmisen suhdetta ympäristöönsä ja sitä, kuinka todellisuutta tarkastellaan. Illuusiot kiehtovat minua, ja usein teokseni ilmentävätkin jotain näkymätöntä, piilossa olevaa tai jotain niin arkista, mitä ei enää havaita. Työskentelyprosessini ovat melko tutkimuksellisia, vaikkakin teoksissani korostuu kokemuksellisuus ja immersivisyyskin.

Taiteilijana olen oppinut niin monia uusia taitoja ja löytänyt itsestäni valtavan määrän rohkeutta kokeilla asioita ja tarttua hulluihinkin mahdollisuuksiin. Oma uteliaisuus johdattaa eteenpäin: sen piilossa olevan nurkan taakse on vain pakko kurkistaa.

At Arts Academy, just in the end of my studies (in 2015), the concept of space and the studies of perception opened to me at a completely new level. That is when I noticed that working with space is much more typical of me and that I should let go of photography to which I was so attached back then. At the same time, I also started to use plants in my artworks and investigate plants more closely. From these notions, the language of my art began to develop.

After Arts Academy, I continued studying at the Academy of Fine Arts, time & space department, where I deepened my competence in the same subjects. Space, environment and otherness as themes became closer at both theoretical and concrete level. At the moment, my artworks handle the relationship of human with their environment and how one perceives reality. I am fascinated by illusions and often my works express something invisible, hidden, or something so ordinary that one will not see it anymore. My working processes are quite research based, whereas in my artworks, the experience and also immersion are emphasized.

As an artist, I have learned so many new skills and found so much courage to try different things and grasp different opportunities that sometimes sound crazy at first. My own curiosity leads me on: I just cannot go without peeking behind that hidden corner.

EEVA HANNULA

Jos opiskeluaika olisi yksi kuva, siinä olisi valokuvasta ja taiteesta keskustelevia luokkalaisia koulun kahvilassa sulkeutumisen jälkeen ja pahvimukissa kylmennyttä kahvia. Kuva voisi myös huokua epävarmaa tunnelmaa, haavoittuvaisuutta ja jännitystä. Koulu antoi tilaa olla epävarma ja hapuileva. Se oli myös suoja ja merkityksellisyden vahvistaja.

Keväällä tulee kuusi vuotta siitä, kun valmistuin Turun ammattikorkeakoulun Taideakatemiasta. Näiden vuosien aikana olen pitänyt omia näyttelyitä Suomessa, New Yorkissa ja Berliinissä sekä ollut mukana ryhmänäyttelyissä. Turun jälkeen jatkoin valokuvan opintojani Aalto-yliopistossa, josta valmistuin maisteriksi joulukuussa 2017.

Olen teoksissani käsitellyt paljon epävarmuutta ja keskeneräisyyttä, joka on edelleen oleellinen osa luovaa prosessiani. Kuva täytyy ajatella joka päivä uudelleen. Koulun aikana opin luottamaan omaan intuitioon. Tärkeää omalle taiteelliselle työskentelylleni on lähes päivittäinen luova kirjoittaminen ja kuvaaminen. Kirjoittaminen ja kuvien tekeminen on minulle levottomuutta ja välähdysten etsimistä, joissa ilmenee jotakin uutta tai jokin kokee muodonmuutoksen. Tällä hetkellä olen kiinnostunut tekstitaiteesta, runoudesta ja piirtämisestä sekä niiden yhdistämisestä valokuvien kanssa. Lisäksi olen viime aikoina työstänyt teoksiani kirjan muotoon.

Minulle jäi Taideakatemiasta monia hyviä ystäviä ja kollegoita, joiden kanssa olen yhä lähes viikoittain tekemisissä. Jaamme yhteisen työhuoneen, pidämme seminaareja tai tapaamme ystävinä. On äärimmäisen tärkeää löytää oman alan sielunystäviä, ihmisiä joiden kanssa voi jakaa ajatuksia, antaa ja saada palautetta. Keskeneräisyyden ja häpeän sietäminen sekä rytmi armollisuuden ja armottomuuden välillä vaihtelee omassa taiteen tekemisen prosessissani. Olen myös huomannut, että omalle taiteelliselle työskentelylleni on toisaalta välttämätöntä välillä vetäytyä, vaikkapa mökille, ja upota kuuntelemaan kokonaan vain kuvien ja tekstien puhetta.

If I had to sum up my student days in one image, it would be a photo of students discussing art and photography at the school café after closing time with cold coffee in paper cups. The image would produce a sense of insecurity, vulnerability and nerves. The school gave us space to be insecure and awkward. It also offered protection and gave us a stronger sense of purpose.

It will be six years this spring since I graduated from TUAS Arts Academy. In the past six years, I've held solo exhibitions in Finland, New York and Berlin, and participated in group exhibitions. After Turku, I continued my photography studies at Aalto University, where I took a Master's degree in December 2017.

Insecurity and incompleteness are continuing themes in my work, as they play an essential part in my creative process. I have to rethink the image every day. As an art student, I learned to trust my intuition. Engaging daily in creative writing and taking pictures is important for my artistic work. For me, writing and taking pictures is about restlessness and seeking flashes of inspiration and seeing something new emerge or witnessing a metamorphosis. At the moment, I'm interested in textual art, poetry and drawing, and in combining these with photography. I've also been turning my works into book form.

I made many good friends and met great colleagues at the Arts Academy, and I still keep in touch with them on a weekly basis. We share workspaces, we give joint seminars and meet up as friends. It's extremely important to have soul mates in the same industry, people with whom you can genuinely share thoughts and give and receive feedback. A varying ability to tolerate incompleteness and shame and fluctuating between leniency and mercilessness are part of my artistic process. I've also noticed that it's necessary for my artistic work that I occasionally retreat from the everyday and spend time at the cottage or immerse myself completely in the language of images and texts.

REBEKKA MUNTOLA

Kokeilin useampia taiteen muotoja opiskellessani Turun ammattikorkeakoulun Taideakatemiassa vuosina 2011–2015. On vaikea sanoa, mistä koostuin tuolloin, mutta ainakin olin valmis tarpomaan tutkimusmatkallani. Koin vapaudeksi saada toimia koulun ulkopuolella. Tärkeää oli ottaa oma aikansa, tarkkailla ja olla lähes olematta. Ikuinen vajavuus sai minut irvailemaan ihmiselämälle.

Ymmärryksen ja kysymyksen keinoja on monia, ja se näkyy työskentelyssäni monialaisuutena. Luominen tulee itsestään, mutta taiteen tekemisestä nousevat kysymykset ovat olleet minulle työnsarka. Yhtälössä, miten taide toimii elämässäni, normien toteutumisesta elämässä ja kuinka nivouttaa nämä kaksi yhteen.

Taiteeni on ollut pitkälti jotain, mitä pidän itselläni. Annan ajan lipua ja pisteiden kääntyä. Epävarmuus on läsnä, mutta useammin se menee kuin tulee.

Luominen, se on mutkallisen mutkatonta. Itsensä harjoittamista. Toisinaan raa'ällisen suoraa ja syvää. Lipuuko sitä kauemmaksi vai lähemmäksi, ei pysty osoittamaan.

Kiitos, että annoitte minun olla. Siitä on ollut hyvä jatkaa tätä loputonta matkaa.

I played around with several art forms while studying at the Turku Arts Academy of Turku University of Applied Sciences in 2011–2015. It's hard to say what was my form back then, but at least I was ready to trudge on my journey of exploration. I considered it as freedom, to be able to act outside of school. It was important to take my time, observe and be almost non-existent. The eternal shortcoming made me taunt human life.

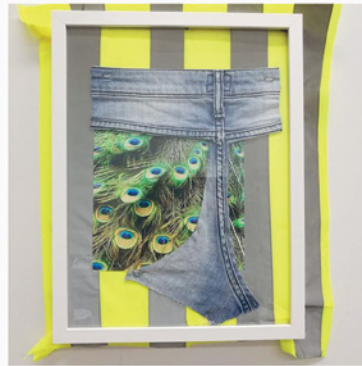
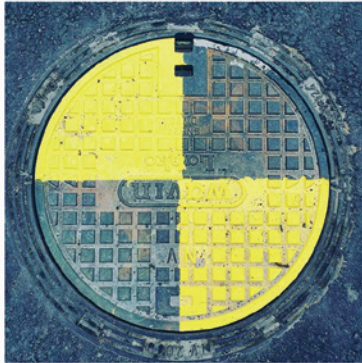
There are many ways to understand and ask questions, and this is reflected in my work as a multidisciplinary. Creation comes by itself, but the arising issues while making art have been a piece of work for me. In the equation of, how art acts in my life, the fulfilling of norms in life and how to bind these two together.

My art has been mostly been something I have kept to myself. I let the time glide and positions turn. Uncertainty is present but more often it fades than comes.

Creation, it's complicatedly uncomplicated. Developing yourself. Sometimes it is brutally direct and profound. Whether you are navigating farther or closer, you cannot point out.

Thank you for letting me be. It was a good period in this endless journey of mine.

SANNA VAINIONPÄÄ

Opiskelin Turun Taideakatemiassa kuvataidetta vuosina 2002–2006.

Nykyään kuvataiteen alle sekoittuu kiinnostavia tekijöitä useilta eri aloilta. Vapaus on henkeäsalpaavaa. Oman ammatti-identiteetin ja työnkuvan rakentaminen voi oikeastaan olla mitä tahansa, kenen kanssa tahansa, missä tahansa. Raja-aitoja ei ole, eikä mikään ole poikkeuksellista.

Tekninen työskentely on vain hyvin pieni osa taiteilijana toimimista. Tarvitaan taiteellista ajattelua, vahvaa itsetuntemusta ja rohkeutta hypätä tuntemattomaan. Miten mieltää epäonnistumisenkin osaksi kiinnostavaa prosessia ja työnkuvaa? Osaltaan tämä sopii työskentelyyni, koska toimin hyvin intuitiivisesti, kokeilen teoksissani erilaisia hybridejä, ahdistun rutiineista ja rakastan uusia kokemuksia.

Suurin haasteeni kuvataiteilijana on ollut oma riittämättömyyden tunne ja ajoittain ilmenevä kilpajuoksu ajan kanssa. Taidemaailmalla on todellakin paljon kiinnostavaa tarjottavaa, ja ajan käyttäminen kaiken sen tarkastelemiseen vie huomion itse työskentelyltä.

Paras ulospääsy tästä hengästyttävästä tilanteesta on ollut pysähtyä jäsentelemään ajatuksia, sanoa ei, lisäkouluttautua ja jakaa omaa osaamista kollegana ja opettajana. Näin toimiessani olen rakentanut puolivahingossa sekä tositarkoituksella kohtaamistani ihmisistä jo opintojeni ajalta tärkeän verkoston, josta pulppuaa uusia mahdollisuuksia, myötätuntoa ja stimuloivia tapahtumia.

I studied fine arts at the Turku Arts Academy from 2002 to 2006.

Fine art these days encompasses a multitude of interesting factors from a range of fields. The freedom this affords is breathtaking. Building one's professional identity and job description can involve just about anything, and it can be created with just about anyone and anywhere. There are no boundaries; nothing is exceptional.

Techniques and technicalities form a very marginal aspect of today's artistry. It requires artistic thought, strong self-awareness and confidence to leap into the unknown. How does one work even the failures into an interesting process and practice? This is something that suits me because I work very intuitively. I experiment with different hybrids in my art, routines make me anxious, and I love new experiences.

My biggest challenges as an artist are my sense of inadequacy and occasionally racing against time. The world of art has so many interesting things to offer, and spending my time exploring it all is a distraction.

The best way out of this frenzied existence is to stop and organize my thoughts, to say no, to get more education and to share my knowledge and skills as a colleague and a teacher. As a result, I have managed to build a network of people from encounters either through coincidence or purposefully, starting from my student days, and which has proved an endless source of opportunity, compassion and stimulation.

KUVATAITEILIJAT

ARTISTS

Niklas Feinik

Jere Grönberg

Jonna Halli

Roope Itälänna

Jose Jompero

Maria Kivilaakso

Kalle-Erik Kosonen

Sini Kähönen

Annika Lehtinen

Emmi Länsman

Laura Nevanperä

Petra Noppari

Aino Ojala

Sini Talonen

Julius Töyrylä

Rita Vaali

Mira Vornanen

Sofie Wikström

NIKLAS FEINIK

Puuhamaassa lapsena se peliluola, jossa oli vanhoja kolikkopelejä. Siellä oli ammuskelupeli, jossa taisi olla teemana painajainen. Yksi taso alkoi niin, että näin tyhjän kadun ja jouduin odottamaan, mistä vihollinen hyökkää. Ainoa asia kadulla oli vanha auto. Muistan sen kauheen odotuksen ja hiljaisen latautuneen kuvan kadusta; se hiljaisuus aiheutti paniikin tunteen. Kävin läpi koko kuvaa välillä vilkaisten autoon. Odotin mitä tapahtuu, mistä joku hyökkää. Ja sitten auto muuttui, avasi suunsa ja yritti syödä minut. Ei se ollut alkuunkaan auto. Koko kuva oli illuusio. Se oli painajainen, eikä siihen kuvaan voinut luottaa.

I was at an old amusement park. A long time ago. In the arcade there was a horror shooting game. I stared at the image on the screen. It was an empty street expect for an old car. I was waiting for the nightmares to come. Nothing was moving. It was a tense moment. The car opened its mouth and ate me. When you are in a nightmare you can not trust what you see.

JERE GRÖNBERG

Viimeiset käsinkirjoitetut sanat – valokuvakirja

Tämän kirjan ensisijainen tarkoitus on esittää kokemus.

Kokemus ajanjaksosta, minkä aikana on tapahtunut murros. Murros, jonka seurauksena ihmisissä on tapahtunut muutos.

Silminnähdän huomattava.

Kyseessä on kirja, joka ei ole vain kuori turvaamaan näiden valokuvien olemassaoloa. Se on kokoelma visuaalisesti ilmaistuja tunteita, havaintoja ja ajatuksia. Pimeyden keskellä kohiseva, hauras kaipaus. Sen voi kuulla ajattelemalla ja hyväksymällä sen, minkä hyvin todennäköisesti yrittää kieltää.

Last handwritten words – photobook

The primary purpose of this book is to present an experience.

Experience of the a period during which a change has taken place. As a result, people have changed.

Apparently remarkable .

It is a book that is not just a shell to secure the existence of these photographs. It is a collection of visually -expressed feelings, observations and thoughts. In the midst of darkness, a horrible, brutal longing. It can be heard by thinking and by accepting it, which what you most likely to try to deny.

Last handwritten words, valokuva, 2016

JONNA HALLI

Minusta on mukavaa tehdä muuttoa.

Pakata sitä sun tätä laatikoihin ja kantaa paikasta toiseen.

Ylhäältä alas, alhaalta ylös. Jokin menee aina rikki.

Laatikot puretaan, palikat löytävät uusille paikoilleen.

Tutkin saaria, tarkastelen niiden eri kolkkia, ja löytämäni materiaalin pohjalta yhdistelen tieteen ja taiteen eri osa-alueita. Käsittelem identiteettiä, kulttuuriin ja kieleen liittyviä kysymyksiä sekä eräänlaista epämääräistä, saavuttamattomissa olevaa paikkaa, saarta, joka joskus oli olevinaan olemassa.

Pyrin prosessinomaiseen, kokeelliseen ja käytännönläheiseen työskentelyyn. Saatan maalata suuria pintoja, telata mustinta mustaa tai piirrellä liiallisen suoraa viivoja. Minua kiinnostaa myös kirjoittaminen, kollektiivinen työskentely, monialaiset projektit ja tapahtumat. Täältä voit lukea kirjallisen opinnäytteeni tutkimuskohteeseeni Tytärsaareen liittyen:
<https://www.theseus.fi/handle/10024/137747>

I explore islands, examine their corners and based on the materials found, I combine different sectors of science and arts. I deal with questions related to identity, culture and language as well as an unidentified, non-accessible place, an island which once supposedly existed.

My artistic process is often practical and I aim to work experimentally. I may paint big surfaces, roll the blackest of black and draw excessively direct lines. I am also interested in writing, collective working, multidisciplinary projects and events.

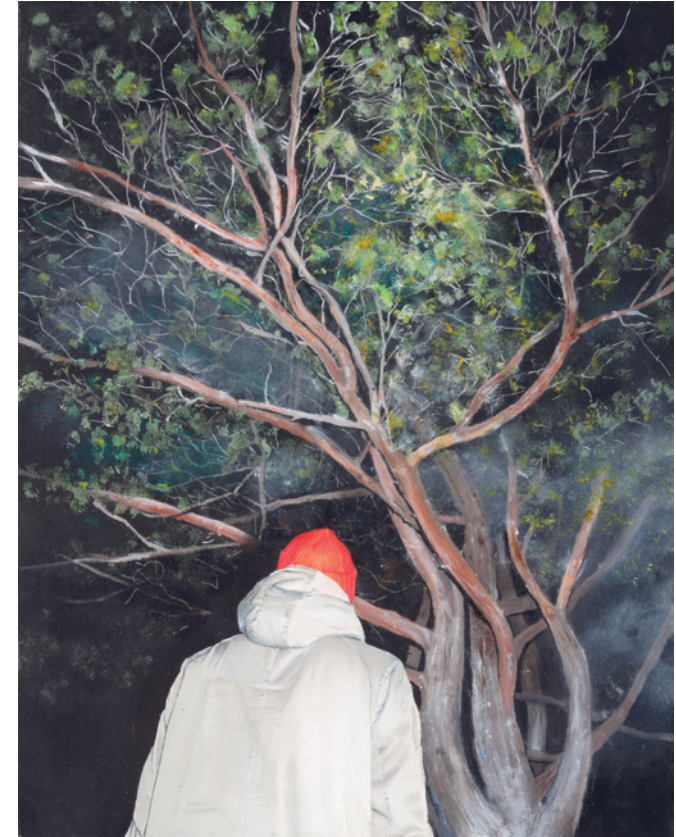

Meienmaa, saari, 2017

ROOPE ITÄLINNA

Maalaan kuvia pääasiassa öljyväreillä itse ottamieni valokuvien pohjalta. Etsin keinoja yhdistää luontevasti huoletonta sivellinjälkeä ja isoja liikkeitä piirrosmaisen ja yksityiskohtaisemman ilmaisun kanssa. Nautin tunteesta, kun pieniä detaljeja maalatessa saa sukeltaa tuntikausiksi työskentelyn pariin ja kaikki ympäröivä katoaa. Tuntien kuluttua on mielenkiintoista tarkastella, mitä tässä osittain tiedostamattomassa tilassa on syntynyt. Psykologia kiinnostaa minua, ja käsittelenkin töissänä usein erilaisia mielentiloja ja -häiriöitä.

I paint pictures mainly with oil colours based on photos I've taken. My goal in painting is to find a way to easily combine carefree and broad brushstrokes with a more detailed and precise approach. I enjoy the trance-like state you dive into when you are submerged into the process of painting all the meticulous details of a picture. Hours after, when the work is finished, it is exciting to view the results. Thematically I'm interested in the everyday life, psychology and different mental states.

Nimetön, 2017, öljyväri MDF-levylle, 30 x 38 cm

JOSE JOMPERO

Tutkin saarta, jossa vietin nuoruusvuosieni kesät. Pieni saari, toisten pienten saarten ympäröimänä. Lauttamatka saarelle irrottaa minut nykyhetkestä ja eristää minut muista. Hiljaisuus pakottaa kohtaamaan kipeimpiä ajatuksia. Valokuva on työvälineeni. Sillä todistan tapahtuneen. Kuvan hetki ei koskaan palaa, vaan on peruuttamattomasti historiaa.

Siksi haluan viettää mahdollisimman paljon aikaa saarella, niin kauan kuin se on vielä minun saareni. Talvella saari ei ole minun. Silloin se on jonkun muun saari. Tahdon tutkia sitä.

Valokuvassa minua viehättää sen kyky pysäyttää, jähmettää näkyvä tarkastelun kohteeksi. Emme voi nähdä edessä näkyvää kokonaisvaltaisesti. Kokonaiskuva rakentuu paloista.

Taiteellisessa työssä tutkin valokuvan suhdetta identiteetin rakentamiseen ja siihen, miten valokuva vaikuttaa muistoihimme.

The island where I spent the summers of my youth. A little island, surrounded by many little islands. Only a ferry ride away, it enables me to leave the now and isolate myself from the others. Silence forces me to face the most painful thoughts. Photography is my medium. I use photographs to prove what has happened. A moment captured in a photograph is only momentary. Inevitably, it is part of history. As long as it is my island, I need to spend time there. I need to capture it to make it last. In winter, it is not my island. It belongs to someone else. It has to be explored.

Photographs allow you to stop and capture the visible for analysis. That truly fascinates me. It is difficult to see the whole picture as we see everything in fragments. Pieces are needed to complete an image. My focus is to research how photographs relate to our identities, and especially how photographs affect our memories.

MARIA KIVILAAKSO

Maalaan, piirrän ja teen litografiaa.

I paint, draw and make lithography prints.

KALLE-ERIK KOSONEN

Tää elämä tuntuis koostuvan lukemattomista sattumanvarasilta vaikuttavista tekijöistä ja niiden kohtaamisista ja eroamisista. Yrityksessäni koordinoida omaa paikkaani maailmassa ja tän maailman paikkaa olevaisuudessa, yks suurimmista tavoitteista on päästä kunnolla käsiksi intuitiooni. Välillä onnistun siinä heikommin, välillä voimakkaammin.

Sen avulla pääsen matkaamaan sitä reittiä pitkin, jota on kai tarkoituskin. Sen avulla toivon saavani ymmärryksen suuremmasta kokonaisuudesta. Oon huomannu, että asiat eivät välttämättä oo ihan niin sattumanvaraisia ja epämääräisiä, ku miltä ne vaikuttaa. Kaikki menee niinku niiden kuuluu mennä ja punoutuu yhteen.

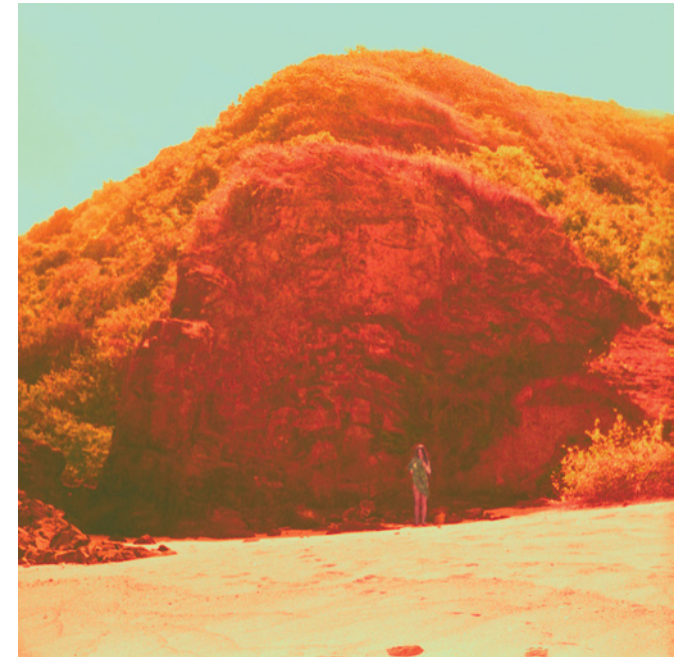
Sitä saattaa esimerkiks huomata viettäneensä neljä vuotta taidekoulussa kokeilemassa juttuja. Ja ne kokeilut on ollu välttämättömiä oman paikan etsimisessä. Ne on ikään ku merkkejä kartassa itelle, ku koittaa suunnistaa tässä maailmassa, joka vaikuttaa aika kaaokselta.

Parhaiksi välineiksi on valikoitunu analogiset valokuvausmenetelmät niiden sattumanvaraisuuden ja tiettyjen rajoitusten vuoksi. Oon myös ajautunu tekee videoita, vähän jotenkin puolivahingossa. Mut kuuluu asiaan vaan hyväksyy se.

This life seems to consist of innumerable coincidental factors and their encounters and partings. In my attempt to try to coordinate my own place in the world and this world's place in existence, one of the biggest goals is to get to know my intuition. Sometimes I do it weaker, sometimes better. It allows me to travel along the route I am meant to. With it I hope to gain an understanding of the bigger picture. I notice that things are not necessarily as random and vague as they seem. Everything happens like they are meant to and things intertwine.

For example, you might notice you've been spending four years in art school doing experiments. And those experiments are necessary for finding your own place. They are guiding symbols on a map for navigating in this world, which seems pretty chaotic.

The best tools for me are analogical photographic methods due to their random nature and certain limitations. I have also drifted into making video art by accident. But I'm willing to accept it.

SINI KÄHÖNEN

Lähtökohtani taiteen tekemiseen on keho ja lihallisuus. Tutkin Ihmistä sisältä ja ulkoa: Miten ihminen laitetaan osiin ja kootaan kokoon taas erilaisena. Miten paljon objekti muuttuu matkalla. Kuinka eri näköinen ihminen on ihon ja lihan alta.

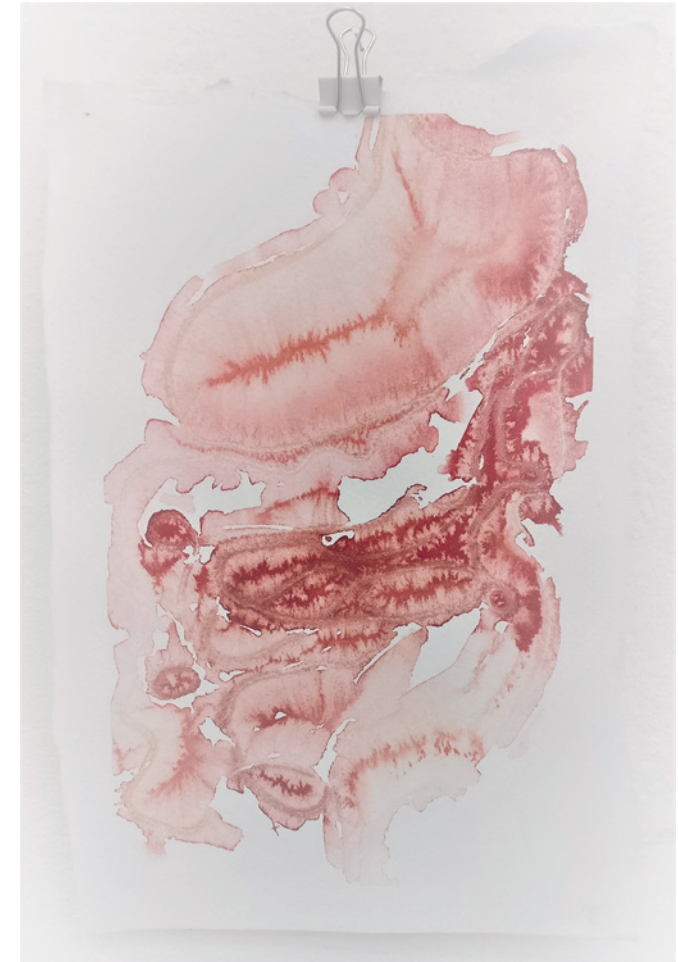
Mikä saa jonkun näyttämään vastenmieliseltä ja mikä tekee siitä kauniin?

Omassa taiteellisessa työskentelyssäni olen paljon miettinyt näitä teemoja – tunnen, että opintojeni ajan olen tutkinut teoksissa kauneutta vastenmielisyyden kautta, ikään kuin etsinyt jotain rajaa tai sen paikkaa. Kuinka pitkälle voin tähän aiheeseen mennä, ennen kuin se ei enää ole omalle silmälle kaunis? Tekemässäni sisäelin-sarjassa keskityin tuomaan teknisesti esiin kauniita ja herkkiä elementtejä, joiden seurauksena vastenmielinen aihe ei enää puskenut läpi liian suoraan, vaan teoksesta tuli kauniin hienovarainen.

My baseline for doing art is in the body and flesh. I study the human form inside and out, how human form can be dissected and put together following a different pattern, and how much the object changes because of this. How we look so different under the skin and flesh.

What makes something look disgusting and what makes it beautiful?

In my own artistic practice I've thought a lot about these themes. I feel that the way I've studied beauty is through disgust, somehow trying to find a rule for how far I can stretch the disgusting before the work stops being perceived as beautiful. In my recent series concentrating on organs, I focused on bringing forth beautiful and delicate elements, which helped to downplay the feeling of disgust that the work carries. In this body of work, I wanted a strong feeling of intestines without bringing them too close to the viewer.

ANNIKA LEHTINEN

Mielessäni kuvittelin tämän erilaiseksi. En arvannut, että levottomuus voisi kasvaa ja singota minut liikkumattomaan liikkuvaan tilaan. Näen peilin kautta puiden heiluvat oksat, mutten oikeasti ulos. Pieni palanen vain, harmaanvalkoinen ja mustaa.

Ehkä voisin uida meressä nyt keskellä talvea. Suostun menemään vain vapaaehtoisesti, sillä minulla on oma virta. Niin hidas, ettei työskentely suju nopeasti enkä siitä pitäisikään. Liika nopeus tekee minut levottomaksi ja vieraaksi. Tarvitaan aikaa tulla kypsäksi. Tarvitaan tilaa tulla varmaksi, vahvaksikin. Ja uteliaisuus, sen on saatava olla loputonta. Tämä on minulle jatkuvaa kasvamista. Niiden on oltava tarpeeksi suuria ja pelottavia – vastaantulijoiden ja haaveiden. Be yourself, kirjoitin ensimmäisenä vuonna. Tunnettaanko me jo? En koskaan voisi olla rohkeampi kuin silloin ja nyt.

to see in green again

i wait for the spring

in still waters

that run deep

hoping to meet

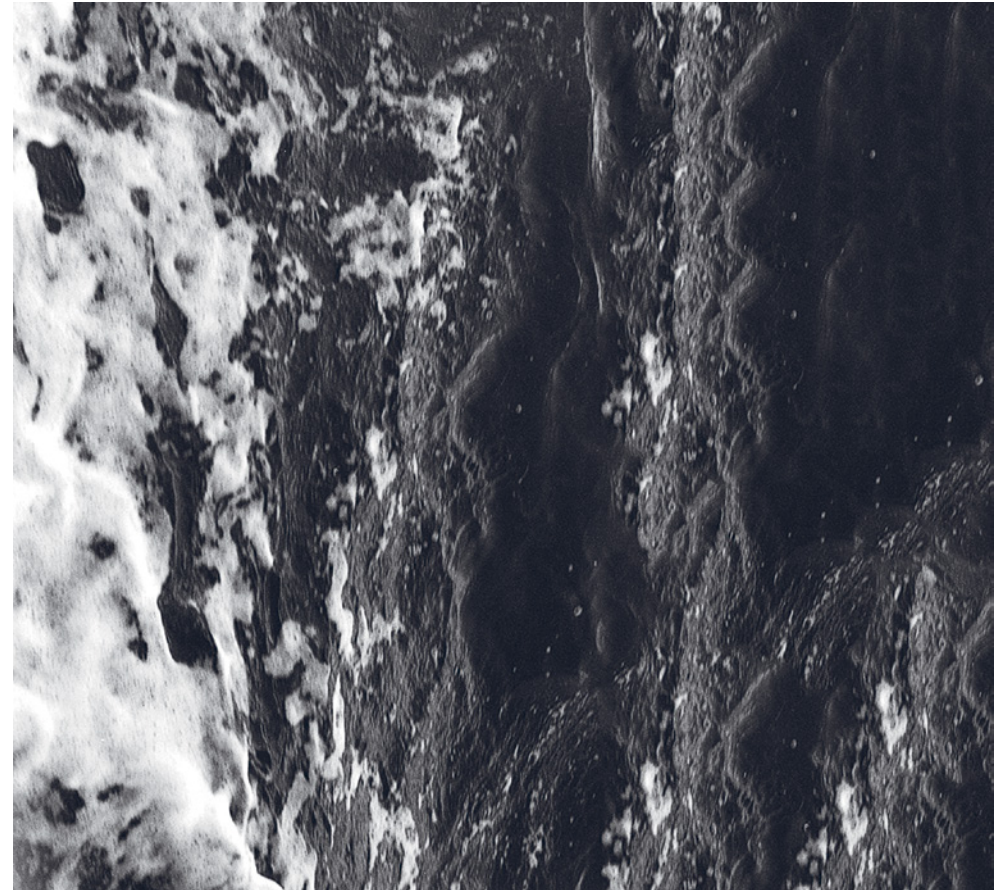
in increasing light

until there is no night-time

and i can tell you

how i am

– I work with words, photography, installation, sculpture and mixed media. I'm curious by nature and tend to trust my intuition about most things.

EMMI LÄNSMAN

Piirtäminen on intohimoni, ja opiskeluni aikana olen pyrkinyt kehittämään tyyliäni sekä teknisesti että taiteellisesti. Piirtäminen on minulle luonnollinen keino havainnoida maailmaa ja hahmottaa siinä esiintyviä rakenteita. Tärkeintä taiteen tekemisessä on säilyttää kiinnostus uuden oppimiseen ja valmius uuden tiedon omaksumiseen, pitää itsensä uteliaana ja nöyränä. Saan innoitusta taiteeseeni ihmisen ja luonnon välisestä suhteesta, urbaanin kaupunkiympäristön ja sen ulkopuolisen maailman kohtaamisesta.

Käsittelen usein eläimen asemaa yhteiskunnassa ja eläimiin liitettynä mielikuvia, myyttisistä tarinoista eläinoikeusajatteluun. Opinnäytetyössäni tutkin ihmisen luomia eläinten välisiä hierarkioita, arvottavaa jaottelua hyödyllisiin ja haitallisiin, ystäviin ja vihollisiin. Lisäksi haluan saada katsojan pohtimaan eläimiin itse projisoimia ajatuksia ja tunteita. Pyrin teoksissani havainnollistamaan, tutkivaan jälkeen ja saamaan aikaan tietokannan, jonka mallimateriaalina käytän suomalaisia luonto-oppaita.

Koen, että juuri piirtäminen on aina ollut minulle se läheisin keino tehdä taidetta, ja vaikka opiskeluuni Taideakatemiassa on sisältynyt monia eri mediuksia, olen opinnäytetyössäni palannut takaisin piirtämisen pariin. Koska lähes kaikki tähänastiset työni ovat liittyneet tavalla tai toisella eläinten ja ihmisen väliseen suhteeseen, tunnen tämänkin prosessin tärkeäksi osaksi taiteellista kehitystäni.

Drawing is my passion and during my studies I've aimed to develop my methods and style in both technical and artistic manner. For me drawing is the natural way to observe the world and its structures. The most important thing while making art is to maintain the interest in learning new stuff and keep on absorbing knowledge. To keep yourself curious and humble at the same time. I get my enthusiasm for my art from the relationships between the man and the nature, from the impacts of the urban areas and the world beyond that.

I often examine the position of animal in society and also the concepts linked with animals, from the folklore mystics to the animal rights movements.

In my artistic thesis, I study the hierarchies the man has created between different animals, such as dividing them into the useful and the harmful, to friends and fiends. In addition, I want to make the audience to ponder their own thoughts and feelings they're projecting towards animals. In my works I aim to a visualizing, researching outcome that would create the source I made by using pictures from the Finnish nature guides.

I feel that drawing has always been the most natural way for me to make art. Even though my studies at Arts Academy have included lots of different mediums, I have returned to drawing in my artistic thesis. Because all my works have, in one way or another, studied the relationship between humans and animals, I find this process to be an important part of my artistic growth.

emmi.lansman@gmail.com

[emmilansman.tumblr.com](https://www.tumblr.com/emmilansman)

Korppi *Corvus corax*

68 cm. Kiiltävän pikimusta korppi on vanhan kansan hyvin tuntema siivekäs. Huomiotaherättävänä ja aikoinaan runsaana lintuna se pääsi monien uskomusten ja tarinoiden keskushenkilöksi. Sama asema sillä on monissa muissa kulttuureissa.

Korppi, tussi paperille, 12 x 21 cm, 2017

LAURA NEVANPERÄ

Opintojeni aikana olen laajentanut ilmaisuani kuvataiteesta musiikkiin ja runouteen. Olen tutustunut ja menettänyt, rakastunut ja luopunut. Olen ollut sairas, hullu, terve. Välillä intohimoinen, välillä innoton. Kehittyminen on sitä, että luopuu unelmistaan ja löytää tilalle uusia, parempia unelmia.

Lähtökohtani taiteen tekemiseen on keho. Tietoisuus asuu fyysisessä, lihallisessa kehossa, joka toimii pohjana koko olemassaololle. Maailma on absurdi ja täynnä ristiriitoja. Taiteen avulla selvitän olemassaolon ristiriitoja ja pyrin syventämään ymmärrystäni. Taiteenteon tavoitteena on tehdä elämästä mahdollisimman mielekästä. Haluan vain, että haluan elää.

During my studies, I have expanded my range of expression from visual arts to music and poetry. I have met and lost, fallen in love and given up. I've been sick, mad, healthy. Sometimes passionate, sometimes numb. In order to progress, one has to give up dreams to find new, better dreams.

My starting point to making art is the body. Consciousness resides in a physical, carnal body that serves as a basis for all existence. The world is absurd and full of contradictions. With the help of art, I solve contradictions of existence and I try to deepen my understanding. The goal of making art is to make life as meaningful as possible. I just want to want to live.

PETRA NOPPARI

Kiinnostukseni on ilmaisukeinon semiotiikassa; valokuvaus on tutkiva väline kielelle. Kuinka kuvat määrittävät toinen toisiaan? Valokuvan ilmaiskyvyn ja sen olemuksen pohtimisen lisäksi minua kiehtoo, millainen on puhuttelevan kuvan synty ja matka. Kuvan psyyke, ydin.

My interests lie in the semiotics of the medium – photography being an investigative instrument for language. How images determine one another? Besides debating the idea of photography's abilities to convey messages, and the possible essence of those, I'm captivated by the thought of how one could be able to reach and mold oneself into a speaking image. The psyche of a photograph, the core.

AINO OJALA

Mitä vanhemmaksi kasvan, sitä enemmän muistoja joudun hylkäämään. Oivallukset ilmestyvät ja unohtuvat, aidon intuition ääni peittyy ihmisten äänten alle. Etsin sitä. Käsin tekeminen auttaa minua pääsemään yhteyteen sen kanssa ja muistamaan.

Suuntaamalla huomioni materiaaliin pääsen kosketuksiin hetken ja todellisuuden kanssa. Kun kumppanina on käsin kosketeltava aine, minun on nöyryyttävä, havainnoitava ja tarkasteltava sitä, otettava huomioon sen ominaisuudet ja noudatettava sen sääntöjä.

En halua tuottaa lisää roskaa. En halua säilyttää ja varastoida tekemiäni esineitä. Haluaisin niiden katoavan muistuttamasta vastuustani. Mutta kuitenkin tehtävänäni on konkretisoida ajatuksia ja tunteita, asioita jotka muuten unohtuisivat. Pyörin epävarmana aineellisuuden ja aineettomuuden, pysyvyyden ja hetkellisuuden välillä.

Kukaan ei oikein tiedä, mitä on meneillään. Mutta epävarmuus on arvokasta. Se tarkoittaa toivoa ja mahdollisuutta pyrkiä eteenpäin.

The older I grow, the more memories I have to reject. The insights appear and are forgotten, the voice of the genuine intuition is covered under people's voices. I look for it. Doing by hands helps me to connect with it and to remember.

By directing my attention to the material, I achieve contact with the moment and the reality. When my partner is a tangible material, I must become humble, observe and examine it, take its properties into consideration and to follow its rules.

I don't want to produce more waste. I don't want to retain and store things I have made. I would like them to disappear so that they wouldn't remind me of my responsibilities. However, my task is to concretise thoughts and feelings, matters that otherwise would be forgotten. I am uncertain between materiality and immateriality, permanence and transient.

Nobody quite knows what is going on. But uncertainty is valuable. It means hope and the possibility to strive forward.

SINI TALONEN

Teokseni ovat tutkielmia tiloista. Minua kiinnostaa ympäristön ja arkkitehtuurin vaikutus. Teoksissani käsittelen ihmisen osallisuutta ympäristöön. Pohdin niiden kokemuksellisen luonteen kautta ihmisen toimintaa, tarpeita ja toiveita ympäröivässä maailmassa. Työskennellessäni etsin kosketuspintaa ihmismieleen.

Etsin rakenteiden, materiaalien, valon, muodon ja rytmin avulla ajatuksilleni tilallista vastinetta. Työskentelytapani on fyysistä, intuition johdattamaa tulkintaa.

Minulle on tärkeää moniaistisuuden merkitys taidekokemuksessa. Teen tiloja, jotka paljastavat itsensä vasta osallistuvuuden kokemuksissa. Ne synnyttävät mielellisyyttä kehollisen tiedon kautta. Itselleni osallistuminen tarkoittaa oleilua ilman pakonomaista tarvetta ja kaikkea sitä toimintaa, jota teos kutsuu tapahtuvaksi.

My works are studies of spaces. I'm interested in the effect of the environment and architecture. In my works, I deal with human participating in the environment. Through their experiential nature, I ponder on human activity, needs and desires in the surrounding world. When working, I'm looking for an interface with the human mind.

Through the structures, materials, light, shape and rhythm I look for a spatial equivalent for my thoughts. My way of working is a physical, intuition-led interpretation.

The meaning of multisensoriness in an arts experience is important for me. I make spaces that reveal themselves only in the experiences of participating. The experiences create mindfulness through bodily knowledge. For me, participating means hanging out without compulsion and every action the art invites to take place.

Kuva: Niklas Feinik

JULIUS TÖYRYLÄ

Taiteenteko on minulle tapa tuoda kuvalliseksi jotain sellaista, mitä en ehkä osaisi verbalisoida. Valokuvaus on aina ollut minulle arvoituksellisen oloinen taiteen muoto, jonka parissa olen vuosien varrella oppinut muovailemaan maailmaa. Valokuvaus on minulle kiintoisaa, se saa aistini valmiuteen. Kuvantekemiseni on tutkintaa ympäröivästä maailmasta ja sen ihmeellisistä asioista, joita valokuvan avulla saan siis väänellä.

Valokuvat ovat hiljaisia kuvajaisia omasta maailmastamme, joka tuntuu usein olevan minulle äänekäs ja sekasortoinen. Tästä sekasorrosta tuon teemat valokuviini. Näitä ovat esimerkiksi pimeys, tyhjät alueet ja hiljaiset hetket.

Toivon, että kuvieni katsojalle muotoutuu aavistus jostakin arvoituksellisesta tunteesta, jota ei pysty välttämättä aivan heti sanallistamaan. Kun katsoja näkee valokuvani, toivon hänen aloittavan tutkimisen. Valokuvista kuitenkin miltei aina löytyy jonkinlainen vastaus. Ehkäpä myös minun aikomukseni kohtaavat välillä katsojan kysyvän silmän, ja ymmärrämme molemmat jotakin sanatonta kuvien äärellä.

Valokuvia tehdään ja katsellaan, ilomielin ja ihmetyksen vallassa.

Making art is a way to illustrate something for the seeing eye - it is something I can't verbalize. For me photography is a mysterious form of making art with which I have learned to mold the world. Photography is intriguing, it activates the senses. My way of making pictures is researching the world around and the wonders in it. I bend the world with photographs.

Photographs are silent and looming images of our world – the world I feel is noisy and disorderly. From that disorder I bring the themes to my photographic work. These themes are the dark, empty spaces and silent moments.

My wish is that the one that observes my photos gets a hunch of something enigmatic, a mysterious feeling that they cannot verbalize. I think there is some kind of an answer in my photos. Maybe my intentions will face with the observant and we both understand something that cannot be said.

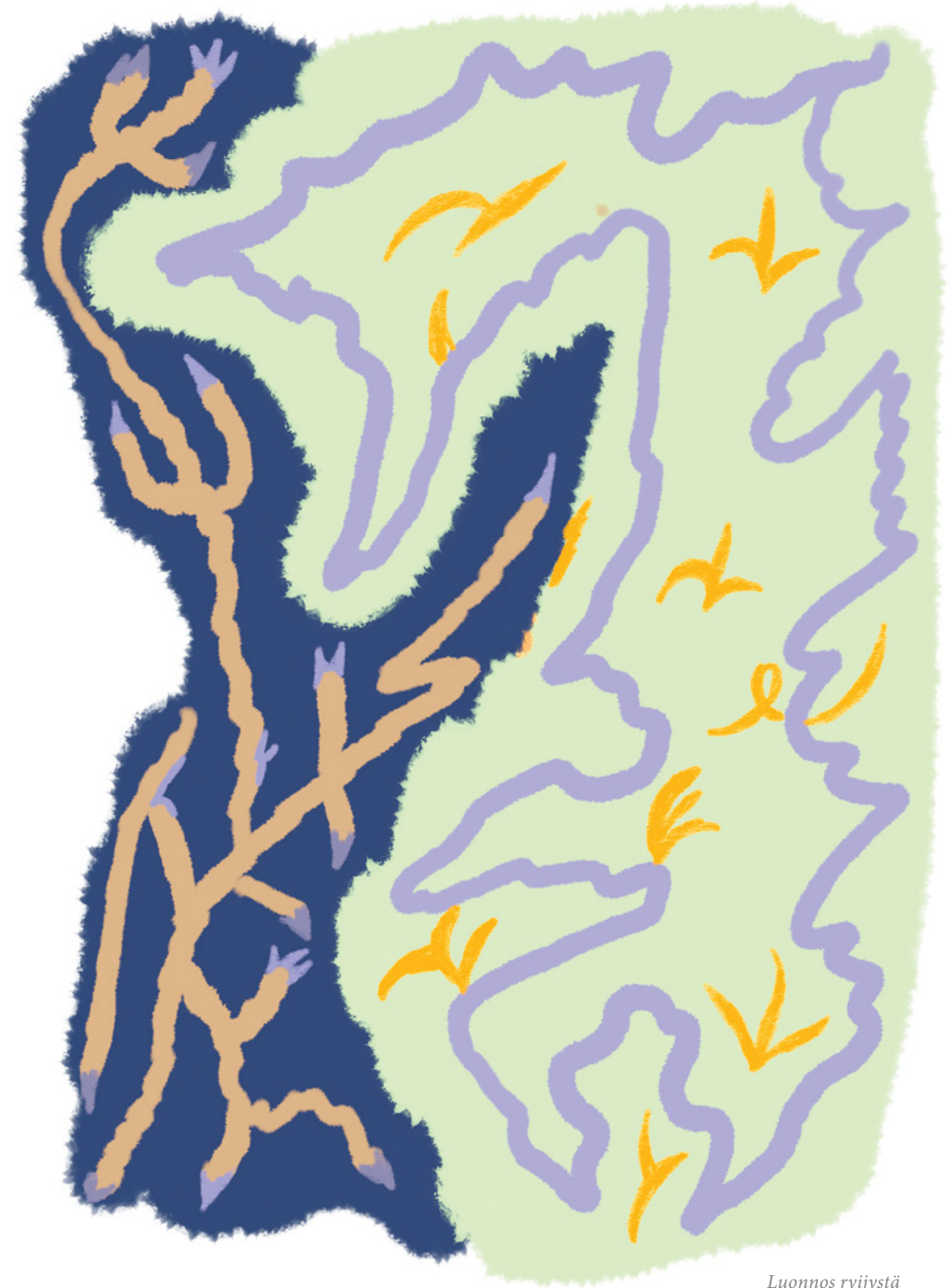
Photographs are made and they are viewed – joyfully and in amazement.

RITA VAALI

Olen varmaankin siinä vaiheessa elämäni, että haen yhtymäkohtia omista ja aiempien sukupolvien elämäntavoista. Ylisukupolvinen jatkuvuuden tunne ja koherenssi on muodostunut minulle tärkeäksi päänvaivaksi. Myöhäisenä y-sukupolvelaisena koen etääntyneeni monista tärkeistä asioista kuten luonnosta, kädentaidoista sekä perinteistä. Olenkin tietoisesti ruvennut omaksumaan taitoja ja tapoja, jotka ovat siirtyneet suvussani jälkipolvelta toiselle mutta kohdallani jääneet välittymättä. Viehtymykseni käsitöihin ja tekstiileihin kummunee myös turvallisuuden tunteen tarpeesta. Tekstiilit ovat lämpimiä ja pehmeitä, ryijyn nukka on kuin turkki, johon painautuessa stressi ja ahdistus lievenevät. Ryijyn tekeminen on näkökulmastani tehotonta ja aikaa vievää, ja juuri tänä päivänä se on kiinnostavaa.

I suppose I have reached that point in my life in which I seek similarities in the way of living between my generation and the previous. The sense of continuity and coherence spanning over generations has become a major topic of meditation for me. Being a person of the late Y Gen, I have felt alienated from many significant things such as nature, crafts and tradition. As a result, I have consciously started to re-embrace certain skills and knowledge, which would normally pass from generation to another, but in my turn did not. I guess my passion for handicrafts and textiles comes from the need for a sense of security. Textiles are warm and soft, the tuft of the rya (a fluffy rug or tapestry) is comforting and soothes stress and anxiety when pressed onto. Weaving a rya is in my point of view inefficient and time-consuming, which is exactly why it is important today.

MIRA VORNANEN

Olen keräilijä. Kerään maasta kauniin kiven. Rannalta useamman. Metsässä maa on täynnä kauniisti kelottuneita männyn oksia. Haluaisin viedä ne kaikki kotiini, mutten vie. Joten otan niistä kuvan. Tai kymmenen kuvaa. Kuten unet, pienet arkipäiväiset sattumukset haihtuvat mielestäni, jos en niitä minnekään kiinnitä. Toisaalta nautin suunnattomasti myös voidessani rakentaa haluamani kaltaisen kuvan alusta loppuun itse. Aina tarkkailijan rooli ei riitä.

Minulle tyypillistä, niin taiteentekijänä kuin ihmisenä, on olla samanaikaisesti kiinnostunut monenlaisista asioista ja tekemisen muodoista. Pääpaino on kuitenkin valokuvassa. Kuvaaminen erilaisilla välineillä on minulle tapa olla olemassa. Teoksissani pohdin itseäni suhteessa muuhun maailmaan. Mietin paikkaani maailmassa ihmisenä luonnon kiertokulun keskellä. Maapallon aikaan suhteutettu lyhyt elämämme koostuu pienistä hetkistä. Olen kiinnostunut juuri näistä välähdyksistä ja arkisista asioista, ja ne ovat aina vähintäänkin lähtökohta teosteni taustalla.

I am a collector. I see a beautiful stone on the ground and I pick it up. On a beach, several of them. In the woods the ground is layered with beautifully dried pine branches. I want to take them all home with me but I don't. I take a photograph. Or ten. As dreams, the seemingly mundane occurrences easily vanish from remembrance, if not attached to anything. On the other hand, I greatly enjoy being able to construct a photo from scratch. The role of an observer just isn't always enough.

It is characteristic of me – as an artist as well as a person – to be simultaneously interested in many kinds of things and ways of working. However, the main focus of mine is in visual arts. Photographing with different tools is my way to exist. In my artworks I reflect myself in respect of the rest of the world. I am contemplating my place as human being in the world, in the middle of the natural life cycle. Our lives, which are short with respect to the age of the globe, consist of short moments. I am strongly interested in these glimpses and the mundane things – and those form the basis behind my artworks.

SOFIE WIKSTRÖM

Tämänhetkisessä työskentelyssäni minua kiinnostavat valokuviin liitettävät oletukset. Olen pähkäillyt syitä valokuviin kohdistuville kysymyksille sekä selvittänyt valokuvan historiallisia ja nykyisiä käyttötapoja sekä sitä, kuinka nämä ovat muovanneet käsityksiämme niistä.

Koen valokuvaamisen usein vaivattomana tekona. Kaikki ympärilläni on käytettävissä, pitää vain osata valita. Katseeni kulkee paikasta toiseen, silmäni saavat liikkua vapaasti, ne kykenevät näkemään asian objektina mutta myös muotona. Yritän valokuvillani ilmaista vapautta ja käyttää niitä yhtä vapaasti. Murran valokuvan avulla ympäristöstäni itselleni paloja, vailla kokonaisuutta pyrin sijoittamaan ne uudelleen. Liikun töissäni fiktiivisen ja todellisen välillä, ja taltioin useimmiten ympäriltäni niitä asioita, jotka vievät minut hetkellisesti toisaalle.

In my current work I am interested in the assumptions photography contains. My ponderings have circled around the questions that photography brings up and furthermore the reasons behind them. I have looked for answers in how photography has been used historically, how it is used today and, most of all, how it has shaped our perception of it.

I often experience photographing as effortless as everything around me is available. I just have to make a choice. My sight wanders around freely, I try to convey the same feeling of freedom with my images as I experience with my eyes. By re-placing the images I collect out of context, I create completely new entities. My work moves between reality and fiction, and the things I capture represent my momentarily escape to another place.

HENKILÖKUNTA / STAFF 2017–2018

TAINA ERÄVAARA
KOULUTUS- JA TUTKIMUSPÄÄLLIKKÖ / HEAD OF FINE ARTS

ERIKA ADAMSSON
MAALAUS, PT. TUNTIOPETTAJA / PAINTING, LECTURER

KATI IMMONEN
MAALAUS, PT. TUNTIOPETTAJA / PAINTING, LECTURER

RENJA LEINO
VALOKUVA, LEHTORI / PHOTOGRAPHY, SENIOR LECTURER

SAIJA-RIIKKA LOUHELAINEN
TUOTTAJA / PRODUCER

ISMO LUUKKONEN
VALOKUVA, LEHTORI / PHOTOGRAPHY, SENIOR LECTURER
KUVATAITEEN KOULUTUSVASTAAVA, DEGREE PROGRAMME LEADER

EERO MERIMAA
KUVANVEISTO, PT. TUNTIOPETTAJA / SCULPTURE, LECTURER

LAURA MIETTINEN
GRAFIikka, PT. TUNTIOPETTAJA / PRINTMAKING, LECTURER

ANTERO PAAVOLA
PIIRUSTUS, LEHTORI / DRAWING, SENIOR LECTURER

ILONA TANSKANEN
SUOMEN KIELI JA VIESTINTÄ, LEHTORI / FINNISH LANGUAGE AND
COMMUNICATIONS, SENIOR LECTURER

SARI TORVINEN
OPINNÄYTETYÖT JA MONIMUOTOKOULUTUS,
PT. TUNTIOPETTAJA / BA THESIS & BLENDED LEARNING, LECTURER

TIINA VAINIO
OPINNÄYTETYÖT, LEHTORI / BA THESIS, SENIOR LECTURER

OTTO-VILLE VÄÄTÄINEN
VALOKUVA, PT. TUNTIOPETTAJA / PHOTOGRAPHY, LECTURER

OPINNÄYTETÖIDEN OHJAUS / BA THESIS TUTELAGE

RENJA LEINO
ISMO LUUKKONEN
RIIKKA NIEMELÄ
ILONA TANSKANEN
SARI TORVINEN
TIINA VAINIO

Arts Academy at Turku University of Applied Sciences
Degree Programme in Fine Arts

Turun ammattikorkeakoulun Taideakatemia
Kuvataiteen koulutus

www.turkuamk.fi > Tutkinnot ja koulutus > Tutkinnot > Kuvataiteilija (AMK)